

Midnattsropet

r 10-11 - 1973 - årg. 14 - pris kr. 2:25 **Maranata • Du vår Herre kom!**

● Lunchbön i ekparken.

På församlingshemmet Johannelund blomstrar ett stycke andligt liv. Vi har smakat något av det som kommit att bli motto för sommarens konferenser:

URKRISTEN församlingsgemenskap NU

Brasilien

☐ Det var en förunderlig upplevelse, att återkomma till vårt gamla fält uppe i norra Minas Gerais, där Doris och jag genom Guds nåd fick vara med och grundlägga ett arbete som burit underbar frukt.

Att få träffa den broder, som för åtta år sedan erhöll visionen av Guds verk Maranata, **José Gonsalves**, och

som under denna tid under mycken kamp och vånda bevarat visionen, det var en verklig upplevelse. Gud har på ett förunderligt sätt använt denne lille enkle evangelist, vilken är en verklig eldsflamma, som håller på att brinna ner för HERREN.

Under den vecka jag nu rest på fältet där uppe, har jag fått se förunderliga ting ske. Vi har fått bedja med ett

25-tal som sökt frälsning i Jesus Kristus. Gud har döpt i den helige Ande. Demonbesatta har blivit befriade i Jesu namn, och många har vittnat om gudomligt ingripande till helbräddagörelse.

Församlingen som José Gonsalves förestår består av ett par hundra medlemmar. Kyrkan har varit fullsatt i alla möten och i avslutningsmötet på söndagskvällen föll Guds

forts. nästa sida

Malmköpings aktuellt—

Spanien

☐ Till Malmköping i år kommer även **Francisco Perello**, en fri Maranatabroder från Spanien. Han har sin stora uppgift bland zigenarna, bland vilka han får en öppen dörr vart han kommer.

I fyra år har han troget verkat

på Mallorca, där en församling växt fram och tre evangelister fostrats och de tjänar Herren där nu.

Detta år har vår broder verkat i Castellón. På denna plats har ett ungt Guds verk på kort tid spirat fram. Där hålls bibelstudier och väckelsemöten regel-

bundet. Också evangelisation bland zigenarna har där burit god frukt.

Vi tackar Gud för vår broder, som i många år stått ensam med "Maranatabudskapet", men nu fått gemenskap med syskon i Sverige. ☐

Barbro Sten

mission i tre världsdelar

Arabvärlden

☐ MARGIT LINDBERG har i ett par nr av MR detta år berättat om sina upplevelser i arabvärlden. Hon har i fyra års tid arbetat där som missionär i OM. Genom en förunderlig Guds ledning kom hon till Johannelund och när AMS-barackerna strax före

påsk kom på plats, då flyttade också Margit in i ett rum där.

Hon läser flitigt arabiska för att återvända till de länder Gud kallat henne att arbeta i, men hon deltar outtröttligt i själavårdande uppgifter som andlig mamma till hela den nyfrälsta ungdomsskaran i församlingen. När nyligen en arabisk yngling från

Palestina kom till våra möten, så fick hon glädjen att i Sverige föra en arab till Kristus.

Margit ska delta i sommarens konferenser och introducera arabvärlden och missionssituationen där för oss. Det är en stor glädje för oss och för alla konferensdeltagare att genom Margit få en helt ny missionsvärld öppnad. ☐

Jose Gonsalves döper i floden

Francisco Perello håller bibelstudium på playan på Mallorca en tidig morgon.

Margit Lindberg

Vittnenas resor

I Maranataväckelsen finns inte många evangelister och predikanter i traditionell mening. Frågan är väl om det finns någon. De flesta av dem som arbetar på yttre fältet med att bygga upp församlingar runt om i vårt land, är verkliga grovarbetare. De förvärvsarbetar oftast deltid. Största delen av deras inkomst går till den evangeliska verksamheten. I Midnattsropets frontrapporter har du fått följa deras arbete.

Vi ber och tror att Malmköpingskonferensen i år liksom förr om åren ska bli den vecka då Guds folk får uppleva förnyelse i anden genom Ordets, Bordets, Böns och Syskonens gemenskap. Fältarbetarna är de som genom sin tjänst för Gud skapar förutsättningar för denna konferens. Deras ståndaktiga och uthålliga arbete får sin manifestation i andeutgjutelse och gudsuppenbarelse under Malmköpingsveckan.

Det är vår självklara plikt och stora förmån att få bjuda våra vittnen på resan till Malmköpingskonferensen. Vi vill se dem alla där, från Arjeplog i norr och Halmstad i söder.

Låt oss sätta in vår offergåva — vår kärleksgåva till frontens kämpar — på inbetalningskortet som medföljer denna tidning.

Forts. fr. sid. 2

Ande så mäktigt, att något liknande har de inte varit med om på flera år, sade José till mig. Hela gatan utanför lokalen fylldes av människor, som strömmade till för att se och höra vad som var på färde. Det var säkerligen något liknande som skedde på pingstdagen (Apg. 2). På söndagen hade vi dopförrättning då 15 nyfrälsta döptes till Kristus i en flod strax utanför staden.

Låt oss innesluta vår broder i våra förböner. Såsom det oftast sker när Gud använder någon på ett särskilt sätt uppstår avundsjuka och intriger, vilket broder José också fått uppleva. "Ulvar" har velat tränga sig in i hjorden, personer som sökt positioner i Guds verk och som arbetat endast för egen vinning.

Ernst Höglander

Midnattsropet

ORGAN FÖR RADIKAL VÄCKELSEKRISTEN FRONT.

Utkommer med ett 20-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 40:—, Halvår 21:—, Kvartal 11:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge, och Danmark är priset det samma som i Sverige.

Tidningens adress: Midnattsropet, Box: 1236, 161 12 BROMMA 12. Postgiro 57 16 20. Tel. (växel) 08/80 29 35. Efter växelns stängning 80 29 39.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Johannelunds församlingshem
Missionsvägen 24
161 35 BROMMA

Servering och logi
Öppet: 11.00—22.30
Ring: 08/80 29 35
Maranataförsamlingen,
Stockholm
Pg 44 10 05-6

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Egnellska
Boktryckeriet, Stockholm 1973

Arne Imsen:

Urkristen gemenskap — NU

Sex händelserika och i sanning mycket märkliga verksamhetsår ligger bakom sedan vi genom Guds förunderliga ledning strålade samman till första sommarkonferensen för maranatafolket i Malmköping. Fem tidigare konferenser har betytt kolossalt mycket för det verk, som inre och yttre spänningar hotat slå i spillror. Det förunderliga är emellertid, att den församling, som åter och åter fått utgöra skottavla för hela serier av angrepp och förödmjukande prövningar bevisat sig äga övervinnande livskraft, så att ingenting förmått knäcka församlingens andliga ryggrad.

Opinioner pendlar hit eller dit och fronterna i den andliga striden förskjuts i olika riktningar. Obefästa individer och grupper blir överlöpare eller oroselement då de följer inspirationer och iscensätter sina passioner, och s k. kristna med höga helgelsekrav lämnar spänningsfältet då konflikterna de skapat placerat dem utanför den inre livsgemenskapen. En livskraftig församling får finna sig i att alltid fungera i makternas intressessfär. Så länge församlingen förnyas genom Ordet och Anden är den dock oövervinnerlig och förmår förvandla skenbara nederlag till de största segrar.

Den blandade hopen i en väckelses periferi ställer till mycket förtret och kan genom sitt agerande FÖRDRÖJA ett andligt genom-brott, men förmår absolut inte FÖRHINDRA det.

Malmköpingsveckan 1973 kommer förvisso föra oss längre fram mot målet: Urkristen gemenskap — NU!

Då maranataväckelsen drog fram över landet som en stormvind för omkring ett decennium sedan möttes den från samtliga religiösa läger av skepticism eller öppet motstånd. De flesta auktoriteter fann uttrycksformerna alltför vågade för att inte säga väsensfrämmande för kristen tro och verksamhet. De nya rytterna, de nya elinstrumenten, handklappningen, de spontana utlevelserna och de annorlunda formerna för tillbedjan och lovsång, förbön och vittnesbörd, offer och evangelisation väckte allmän uppmärksamhet, och det mesta fördömdes hellre än bedömdes samtidigt som maranataväckelsen förklarades sakna allt existensberättigande emedan den icke fört fram något nytt. De övriga samfundet och kyrkorna hade allt det maranataväckelsen ville förmedla av liv och hänförelse, men naturligtvis i mer tuktade och kultiverade former fick vi höra nu och då av dem som menade sig veta.

Men åren har gått, och maranataväckelsen blev trots allt epokbildande på många områden. Till och med de mest hätska motståndarna insåg nödvändigheten av nya attityder och fann det ganska snart opportunt att experimentera med de nya uttrycksmedlen och metoderna. Med stora tekniska resurser har dessa i förfinade former införlivats med praktiskt taget alla samfunds mötesverksamhet. Men det har förvisso icke bidragit till någon andlig förnyelse. Det var en skenbar ytlighet man först vände sig emot. De andlig livsflödena hade en verklig djupdimension och skapade sina egna former. Man fick inte det ena genom att acceptera det andra, ty bärarna hade gjort andliga erfarenheter man aldrig kan plagiera. Den frigörelse som varit så typisk för det föraktade maranatafolket har det gemensamt med väckelsekristna i alla tider. Det är synnerligen viktigt att detta Andens verk inte kvävs i stelnade former.

□ □ □

Malmköpingsveckan har kommit till för att leda Guds folk in i ett rikare andeliv. Därför måste verksamhetsfrågor träda tillbaka för livsfrågor, och allt måste förberedas och planeras med denna målsättning.

Det är helt uteslutet, att en andlig verksamhet kan bevaras frisk och levande utan ett fungerande böneliv. Det finns en ständig risk att andra aktiviteter tillåts tränga undan bönetjänsten. Försumligheterna på detta område är legio och alltid lika ödesdigra därför att nivåförändringarna de åstadkommer inte märks omedelbart och påtagligt. Detta är en helt elementär sanning för varje kristen med någon andlig erfarenhet. Utan detta böneliv blir gudstjänstlivet urtunnat och syrefattigt. Till Malmköpingsveckan samlas Guds folk för att lotsas in i detta fungerande böneliv präglad av överlåtelse och uppenbarelse.

□ □ □

Andlig tillväxt utan bibelstudier är en omöjlighet. Livet kan vara tyngande eller överflödande. Det andliga kosthållet har avgörande betydelse för utveckling och framåtskridande på trons väg. Våra hjärtan måste beredas i förbön, så vi med smörjelse kan lyssna till och ta emot Guds Ord. Det är därför vi möts i Malmköping.

Allt detta förkroppsligas i en övernationell, helig syskongemenskap med deltagare från fyra världsdelar i brödsbrytelse och kärleksmåltid, där det bereds många möjligheter att öva för att lära sig två de heligas fötter.

Trossyskon! Vi möts i Malmköping i Jesu namn. Till dess beder vi dagligen för varandra och tänker därvid speciellt på alla våra vittnen. Ge dem dessutom en kärleksgåva, så de utan bekymmer kan få reseutgifter och andra omkostnader täckta. Kom ihåg att vittnena inte har någon semesterersättning. Dela med dig! Postgiroblanketten som medföljer denna tidning förmedlar din gåva.

Uppgiften VÄNTAR

— av Elisabeth Jansson
Halmstad

Det får kosta vad det vill! Ingenting får vara ett hinder i tjänsten för Gud. Det är ju så viktigt att det oerhörda budskapet kommer ut: JESUS KOMMER SNART! ÄR DU REDO ATT MÖTA HONOM?

Vi har inte tid med en massa oväsentligheter, bråk och förtal. Skörden måste bärgas in . . .

"Jag kommer snart; håll fast det du har så att ingen tager din krona." Upp. 3:11

Jag har tänkt på detta många gånger, att Gud är väldigt mån om oss. Guds vilja är väl att vi ska ta del av hans välsignelser och rikedomar, och behålla dessa rena i våra hjärtan. Därför är det så viktigt att vi lever i ständig förnyelse i vårt trosliv, genom bön och tacksägelse.

Om vi inte gör detta, då blir det lätt för satan att få oss på fall. Han har kommit för att stjäl, slakta och förgöra och röva bort allt det vi har upplevt. Han gör allt för att få oss på fall. Därför: "Håll fast det du har så att ingen tager din krona."

Står vi rustade i Guds vapen-

skrud? Är vi uthålliga? Tränger vi djupare och djupare in i Guds ord? Det står ju skrivet att Guds ord är starkare än något tveeggat svärd och tränger igenom ande, själ, märg och ben.

Jeremias nöd

Det människan behöver i dag är att höra Guds ord. Rena sanningen. Hur är det egentligen med vårt intresse för själs frälsning? Det sker något när en kristen vaknar. Det blir oro och nöd också för andras frälsning.

Jeremia var vaken i sin tid. Hans hjärta var fullt av nöd för alla människor, och han tvingades därför att ropa ut detta. Han hade ett oerhört budskap som han inte kunde låta bli att tala om. Han fick mängden emot sig. Då tänkte han tåga. Men vad hände? Han kunde helt enkelt inte tåga!

"Men när jag sade: Jag vill icke tänka på honom eller vidare tala i hans namn, då blev det i mitt hjärta såsom brunne där en eld, instängd i mitt innersta. Jag mödade mig med att uthärda den, men jag kunde det icke." Jer. 20:9

Väckelsens eld brann i Jeremias hjärta. De som predikade falskt hade det fridfullt. De lovade folket framgång och välstånd.

Jeremia predikade sanningen, och det var annorlunda. Driven av nöd gick han inför Guds ansikte och ropade: "Ack att mitt huvud vore en vattenbrunn och mina ögon en tårekälla, så att jag kunde gråta dag och natt över de slagna hos dottern mitt folk." Jer. 9:1.

Tänk om alla fick upp ögonen över detta allvar: att rädda alla förlorade själar. Om alla som har fått uppleva Jesus i sitt hjärta svarade som Jesaja på Herrens kallelse:

"Och jag hörde Herren tala, och han sade: Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare? Och jag sade: Se här är jag, sänd mig!" Jes. 6:8.

Uppgiften väntar

Det får kosta vad det vill av bön, kraft, tid, bekvämlighet, offer. Ingenting får vara ett hinder i tjänsten. Det är ju så viktigt att detta oerhörda budskap kommer ut: Jesus kommer snart! ÄR DU REDO att möta honom? Läs Mark. 15:15—20! Jesus sade till sina lärjungar att de skulle gå ut i hela världen och predika evangelium.

Vi har inte tid med en massa oväsentliga saker, bråk och förtal. Skörden måste bärgas in. Skördemännen är få. Gud behö-

Forts. sid. 24

Människans olycka i alla tider är detta: hon känner inte igen Jesus. Israel korsfäste Jesus därför att det inte visste vem han var. Hade man känt igen Jesus, hade man inte behövt Anden. Men det är Anden allena som ger uppenbarelsen. Anden vittnar om Sonen.

*Predikan i
sammandrag
av
ARNE
IMSEN*

ANDEN vittnar om SONEN

Vi gör oss ofta skyldiga till ett stort misstag då det gäller Andens utgjutelse. Vi lägger tyngdpunkten på fel plats, och så rör vi oss kring vad som är yttringarna av Andens uppenbarelse. Vi talar om yttringar av olika slag, men det intressanta och levande i sammanhanget är ju inte yttringarna, vare sig tungomålstalandet, profetian eller något annat, utan det är själva Andens närvaro och det verk som den helige Ande vill utföra.

När vi rycker loss vissa enskilda saker av Andens uppenbarelse, blir vi ensidiga och fanatiska. Vi för-

älskar oss i vissa detaljer som vi tycker är särskilt tilltalande, eller också förälskar vi oss i vissa detaljer som vi tycker är särskilt nödvändiga för vår egen skull. Vi betonar vissa erfarenheter vi gjort och så glömmer vi att just den erfarenheten är bara en detalj i ett väldigt sammanhang.

I stället för att ha ögonen öppna för helheten, isolerar vi oss, begränsar oss, och därmed så rör vi oss inom avsnagda områden. Vi lever kvar i gamla välsignelser, gamla erfarenheter, men Gud önskar spränga den begränsningen och visa oss nya och större områden.

Anden vittnar om barnaskap

Det är nödvändigt att komma ihåg att Andens utgjutelse inte är något mål för församlingen. I själva verket är det så att Andens utgjutelse är ett medel. Gud syftar till något annat, till ett vidare sammanhang. Aposteln Johannes talar om barnskapet och han tar upp barnskapets legalitet från tre olika synpunkter. Han säger så här; *"Ty tre äro de som vittna: Anden, vattnet och blodet, och de tre vittna ett och detsamma."* 1 Joh. 5:7—8.

Vad är det de vittnar om? De vittnar om barnaskap. Vad Anden, vattnet och blodet förkunnar, det är Jesu Kristi försoning och vår delaktighet i denna försoning.

När Jesus undervisar om Anden, ställer han aldrig Anden i centrum, utan det är ständigt fråga om detta; *Han skall taga av mitt och förkunna för eder.* Det förstår vi så här: Andens uppgift är att förhårliga Kristus.

Jesus säger: *"Älsken I mig så hållen I mina bud"*. Joh. 14:15. Det tornar upp sig frågor här, hur man skall kunna hålla Jesu bud. Det låter som en orimlighet att kunna göra det. Men det finns en kraft som gör det möjligt för oss, och det är inte rädsla eller fruktan, utan det är kärlek. Vi är övervinnare, genom den gudomliga kärlek som är nedlagd i oss. Det som levandegör och förverkligar Kristi bud för oss, det är den gudomliga kärlek som vi blivit delägare av.

Vi är obotligt religiösa

"Och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder." Joh. 14:16. Det första den helige Ande gör, det är att leda oss in i ett rätt förhållande till Jesus Kristus. Och det första som blir belyst, det är vår synd. Vår naturliga belägenhet är sådan att vi ej förstår vår situation. Det beror på att vi är döda i synd och överträdelser och vi lever i mörker. Det är en total förblindelse. Men religiösa är vi i alla fall. Vi är obotligt religiösa, men lever i ett onormalt och onaturligt förhållande till Gud.

Vi är bortvända, men så kommer den helige Ande och överbevisar om synd, rättfärdighet och dom. Men hur kan man bli överbevisad om det? Därför att den helige Ande avslöjar redan på det tidigaste stadiet vårt förhållande till Guds utsände: Jesus Kristus. Vi läser Joh. 16:7—9. *"Dock säger jag eder sanningen; det är nyttigt för eder att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så komme icke Hjälparen till eder, men då jag nu går bort, skall jag sända honom till eder."*

Och när han kommer skall han låta världen få veta sanningen i fråga om synd och rättfärdighet och dom: i fråga om synd, ty de tro icke på mig."

Då Jesus träder in i världen, så träder han in med

Faderns vittnesbörd. Fadern säger vid hans inträde: *"Du är min son, jag har idag fött dig."*

När Jesus går härnere, går Han som Guds sändebud och uppenbarar vem Gud är. Han ger människorna kunskapen om Gud. Men människorna dömer honom som en illgärningsman. Man utpekar honom som hädare, och som uppviglare och brottsling. Och man ropar högt om att den som betar sig som han, kvalificerar sig för det svåraste straff Israel hade, dödsstraffet. Därför upphöjer man honom. Upphöjer honom på ett kors.

Går in i förödmjukelsen

Men Jesus är kungasonen. Han kommer som tronpretendent och har rättmätiga anspråk, fast han aldrig framställer dem. Han har rättmätiga anspråk på Davids tron. Det är den tron, som är vigd åt Messias, men han gör aldrig anspråk på den. Men när Han kommer igen, så kommer Han att inta den.

Kungasonen når inte erkännande och förhårligande och han blir inte upphöjd till konung, utan istället går han in i förödmjukelsen och förnedringen och blir upphöjd på ett kors. Vi läser Joh. 3:14; *"Och såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd."*

Man upphöjer Människosonen på korset, men det var en fruktansvärd förödmjukelse, ett förnedringens ögonblick, då hela den osynliga andevärlden triumferar och alla ondska andemakter är lösa för att beröva Honom den av Gud givna platsen och äreställningen. Vi, du och jag, var redskap till att detta skedde.

"I män av Israel, hören dessa ord: Jesus från Nasaret, en man som inför eder fick vittnesbörd av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, vilka Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten, denne som blev given i edert våld, enligt vad Gud i sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I genom män som icke veta av lagen låtit fastnagla vid korset och döda." Apg. 2:22—23.

I det första stadiet heter det: Han kom till sitt eget, men Hans egna tog inte emot Honom. Så blir Han då given åt Israel, först till frälsning, men sedan också given på ett annat sätt; given i edert våld. Gud hade berett en väldig välsignelse, men den förvandlades för den generationen till en kolossal förbannelse.

"Men Gud gjorde en ände på dödens vända och lät honom uppstå, eftersom det icke var möjligt att han skulle kunna behållas av döden." Apg. 2:24

Det är detta vi äger

"Mina bröder, jag kan väl fritt säga till eder om vår stamfader David att han är både död och begravnen, hans grav finnes ju bland oss ännu i dag. Men eftersom han var en profet och visste att

Forts. sid. 23

☐ En ung, engagerad belgier kom på visit till Johannelund för en tid sedan. Han talade om mission i arabländerna och han förde med sig en fläkt av ökensand och österland.

Han tog oss med på en resa med kartan genom Nordafrika och Mellanöstern. Det var till slutna länder han visade oss: missionsfattiga, politiskt explosiva, nationalistiska, yrvakna, islamitiskt religiöst färgade, andligt hungrande, sökande sig själva, men också trevande efter politiska positioner i världen.

Aktuelltgäst i Malmköping

Henry Daniels, vi har hört att du var i Libyen nyligen och blev satt i fängelse där. Hur gick det till?

— Jag och en kamrat kom dit med tretusen Nya testamenten. Vi delade ut dem på gatorna. När polisen upptäckte oss, fördes vi iväg för rannsaking. President Chadaffi anklagade oss för att ha försökt störta regeringen. Med en sådan anklagelse hade vi fått livstid. Men straffet sänktes till fyra år och vi behövde bara avtjäna åtta månader. Jag satt där i cellen och funderade vart Gud skulle sända mig när jag kom ut igen. På cellväggen skrev jag: "Gud, din närhet är min glädje."

Att vår evangelisation blev en politisk fråga, har att göra med att i Libyen, liksom i grannländerna, är politiken och religionen sammanvävd inom ramen för den islamitiska läran. Utmanar man människor att välja religiöst så blir det också en utmaning att välja politiskt.

☐ Öppenhet bland studenter

Folk i Libyen är väldigt rädda för att ta emot traktater och bibeldelar. Jag tror att det måste bli en eller

Vi kom till Libyen med tretusen biblar berättar missionär Henry Daniels, 25. För det fick vi åtta månaders fängelsestraff.

Dömd till 4 år för bibelspridning

Text: Björn Blåhammar

flera muhammedaner som blir verkligt gudagripna och evangeliserar bland sina egna, för att en förändring skall kunna ske. Jag har också talat med flera studenter där, och det är slående hur intresserade, öppna och nyfikna de är på kristendo-

men. Men de har heller inte så lätt, de får ju inte vara intresserade, får inte visa något utåt.

Finns det kristna församlingar i Libyen?

— Nej, de som är omvända lever

betydligt mer undanskymt. De vågar inte leva öppet utåt som kristna grupper. President Chadaffi är en svår fiende mot kristendomen, och han är stolt över att han i yttre måtto nästan utrotat den.

Hur är situationen i Libanon?

— Av arabländerna är det Libanon som är mest öppet för evangelium. Jag har samarbetat med kyrkor där och varit i byarna och delat ut literatur. Landet har två miljoner invånare, varav en miljon är katoliker och en miljon är muhammedaner. Av katolikerna är det kanske bara en procent som är pånyttfödda.

Det finns en påtaglig andlig hunger bland muhammedanerna. De är mycket öppnare och lättare att nå än katolikerna. Katolikerna är ofta fanatiskt inneslutna.

□ Maktkamp

Det finns några levande, katolska kyrkor i Libanon, men de har ingen vision om att nå muhammedanerna. Orsaken till detta är att det försigår en maktkamp på ett helt annat plan, mellan muhammedanism och katolicism. Det är en kamp som är ännu mer utpräglad i Syrien. I Libanon är det ungefär hundra kristna missionärer verksamma, och de når

inte många av de här människorna. Det andra problemet är, att när en muslim blir omvänd, har han svårt att bli accepterad bland de kristna. Det är mycket svårt för honom att komma med i en kristen gemenskap.

Fins det missionärer i Marocko?

— Kungen i Marocko är positivt inställd till kristendomen, men några ministrar i regeringen bekämpar kristen verksamhet. För några år sedan skedde en maktomvälvning och ministrarna fick då större makt, och då började man kasta ut missionärer. Det finns nu ungefär fyrtio till femtio missionärer i Marocko. De har trettio miljoner människor att sprida evangelium till, de behöver hjälp, mycken hjälp.

Saudi-arabien är väl det mest tillslutna landet?

— Ja, för att ge sig in Saudi-arabien och även Sudan, krävs ett särskilt sorts mod, det är aldrig riskfritt där. Här är det som svårast för en omvänd att växa till i Kristus. Han eller hon vågar knappast yppa något för någon annan om sin kristna tro.

Ett sätt att vara missionär i ett sådant här land är att åka dit och få uppehållstillstånd för att utöva

ett yrke. T.ex. inom sjukvård. Araberna är vänliga. Man skaffar sig lätt vänner. Och man kan påverka genom att vara ett levande vittnesbörd.

Hur ser den politiska utvecklingen ut i Arabvärlden?

Alla de här länderna är mycket nationalistiska. De söker sitt eget ursprung, källan till sin kultur. Det blir då naturligt att de fogar in islam i den nationella synen.

□ Kristendomen hopkopplad med kolonialism

Detta gäller också den övriga afrikanska kontinenten. De nymornade nationerna söker sig tillbaka till sin egenart, sin kultur. Kristendomen har här inte någon gynnsam position. Den är bittert hopkopplad med kolonialism och förtryck. Vi ser ju också vad som händer; när de politiska ledarna skaffar sig mera makt går de hårdare åt missionen.

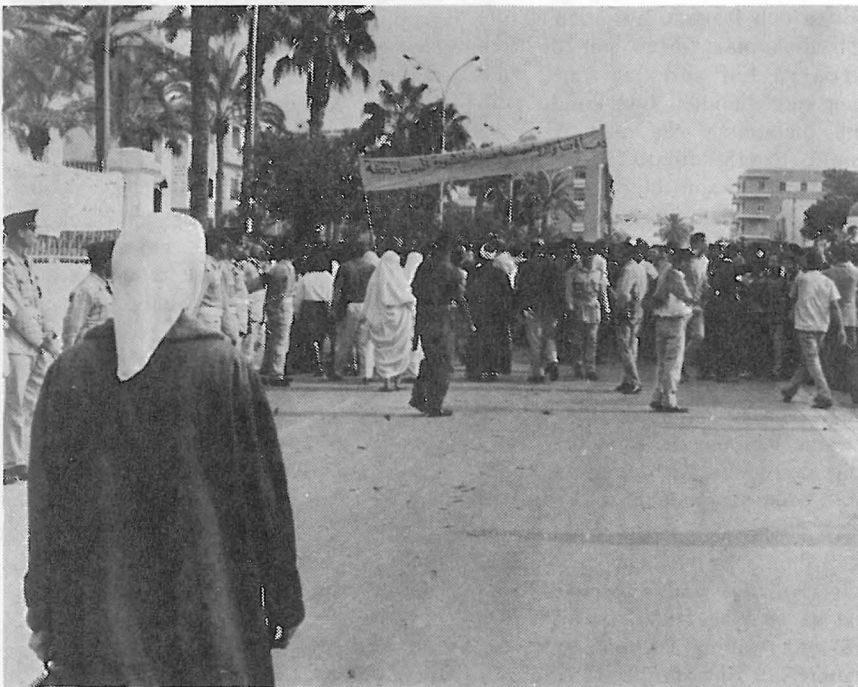
Människor i Arabländerna har ett rätlinjigt politiskt perspektiv. Att vara katolik är för dem att sympatisera med påven. Att vara protestant är att sympatisera med USA. Att vara ortodox är att sympatisera med Ryssland. USA, har inget gott rykte i de här länderna, därför är det också stängt för amerikansk mission. Kommunismen följer alla arabiska frågor som en skugga och propser på att vara till hjälp.

I vart och ett av de här länderna finns miljontals människor som aldrig hört talas om evangelium. De lever i samma värld som för hundratals år sedan, med en uråldrig religion och uråldriga kulturer. Det ser ut att vara tillbommat, och det är det också i de flesta av de här länderna, när det gäller traditionell mission. Men det finns alltid vägar öppna. Det finns alltid en dörr öppen för en smidig mission. Därför är inte ens ett land som Saudi-arabien stängt. Det är inget lättföränderligt land, men som i Libyen, där kan situationen förändras mycket snabbt, och vad som idag ser hopplöst ut, kan i morgon vara fullt möjligt.

Hur ser du på Sverige och vad som händer här?

Jag har rest runt i Europa på konferenser och jag måste säga att ni här

Det finns en oerhörd andlig hunger i arabvärlden. Det är denna hunger som har islam och socialismen till dagligt bröd.

Forts. sid. 22

Alva Larsson arbetar på Johan-nelunds kansli nu. Hon är Guds underbara bönesvar på behovet av kunnig arbetskraft på kontors- och administrationssidan. Hon berättade för mig till vidarebefordran åt MR:s läsekrets om hur hon letts till uppgiften.

Alva är från Jönköping. Hon gick ut folkskola och realskolans handelslinje. Därefter började hon genast arbeta i en bank, och kom genom sitt arbete att få förflyttning till Stockholm 1953. Trivdes och stannade.

Alvas föräldrar tillhörde statskyrkan och var kyrkliga i vanlig, sekulariserad stil. Alva är barn-döpt och konfirmerad. Invaggades i tron på att hon var ett Guds barn genom detta.

— **Reflekterade du över Gud något under din uppväxttid?**

— Ja, i konfirmationsåldern hade jag någon upplevelse av Gud. Det är särskilt ett bibelord jag minns som talade till mig under den här tiden. Det var: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ." Det skakade mig väldigt. Men eftersom jag ingen undervisning fick, så sökte jag utan att få svar på mina frågor.

— **Vad hade du för intressen?**

— Jag var med i scouterna. Både som scout och scoutledare. Sedan jag kom till Stockholm gick jag på bio och teater. Var mycket kulturellt intresserad. Gick i kyrkan på söndagarna. Jag kände gudsbehovet inom mig och höll mig till Gud. Bad gjorde jag inte. Det trodde jag var prästernas sak. Aftonbön hade jag lärt mig som liten och hade med hemifrån, men så mycket mer förstod jag inte man kunde be till Gud. Jesus var inte min frälsare. Han var Gud som fanns någonstans.

— **Men slutligen kom en andlig kris?**

— Ja, i samband med att jag 1957 fick genomgå en käkoperation. Det var egentligen en enkel operation, men komplicerades så att jag blev fruktansvärt illa där-

an. Så sjuk att läkarna inte gav mina anhöriga något hopp för mitt liv. Jag kände hur jag svävade mellan liv och död, och kom i en fruktansvärd kris. Då ropade jag till Gud i min nöd och lovade honom att om han gjorde mig frisk så skulle jag tjäna honom helt. Men jag blev bara sämre. Det dröjde ett halvår innan jag blev bra. Men då skedde ett verkligt under. Och jag kände hur Gud kom till mig. Jag låg en natt och tittade på en lampa i rummet. Då kom som en blixtnad, först genom fönstret, in i lampan och så in i mitt huvud — och så var jag frisk. Jag blev blind av ljusskenet. Andra dagen kunde jag skilja mellan ljus och mörker. Efter tre dagar kunde jag se igen. Så kom jag tillbaka till mitt arbete, frisk och som vanligt. Men året efter kom en dag en röst till mig: "Du har lovat att tjäna mig." Då erinrade jag mig att jag lovat tjäna Gud, och förstod att jag inte kunde fortsätta mitt arbete på banken. Det var ju Mammons tempel! Där tjänade man ju penningen. Om jag skulle tjäna Gud måste jag ju ha ett sån't där "kall". Att vara kallad av Gud var för mig att bli sjuksköterska eller diakonissa. Så jag gick till Ersta och frågade hur man skulle bli diakonissa. Men när de fick reda på hur sjuk jag varit, fick jag kalla handen. Inte kunde man bli diakonissa när man varit så sjuk! Efteråt förstod jag ju att det var Gud som hindrade mig att göra något och komma på fel väg. När jag sedan kom hem undrade jag hur det skulle bli med mig och vad jag skulle göra. Då hörde jag en röst som sa till mig: "**Bliv stilla och besinna att jag är Gud.**" Jag visste inte att detta var ett bibelord, för jag läste inte i bibeln på den tiden. Se'n när jag en vacker dag hittade det här ordet i bibeln kände jag ju igen det.

Sedan blev jag kvar på banken till 1965. Då hade jag också börjat gå på bibelstudier och började få undervisning i Guds Ord. Jag tänkte att jag skulle få råd att

För mig finns det bara he

tjäna Gud — ge halva lönen till honom och leva på halva. Sedan anade jag att Gud ville något annat. Vid den tiden hade jag kommit in i bönelivet och förstod att jag själv kunde be till Gud. Varje lördag var jag med i en bönegrupp. Jag hade fått kontakt med Evangeliska barnmissionen. Till sammans med Margit Lindberg som jag umgicks med, gick jag dit varje lördag eftermiddag. Vi fick lära oss hur man undervisar barn om frälsningens väg.

I början av 1965 var jag i en väldig kris och ställde vissa frågor till Gud. Då ledde Gud mig till pingstkyrkan en vanlig vardagskväll. Där kom ett profetiskt budskap till mig, och jag fick genom det svar på alla mina frågor. Då gick jag hem och skrev min uppsägning av det ordinarie bankjobb som jag haft i många år. Så gick jag till barnmissionen och frågade om de där behövde min hjälp.

Jag visste ju inte vart jag skulle gå annars. Det var ett bönesvar för dem, för de skulle just åka till Amerika på något år. Så fick

— Ett profetiskt budskap i ett enkelt pingstmöte gav svar på alla mina frågor. Det förändrade mitt liv. På kvällen skrev jag uppsägningen till bankjobbet.

Nu har ALVA LARSSON funnit sin rätta plats i arbetet bland människor på Johannelund. Alva diskar, bokför, fakturerar, och vårdar själar med samma glöd. För i heltidstjänsten för Herren är allting viktigt.

tid

Text:
Stina Fridolfsson

jag ta hand om deras kontor där. Där blev jag kvar i två och ett halvt år.

1967 på hösten gick jag på en bibelskola i Nyhamnsläge. Så visste jag inte vad jag skulle göra på våren sedan. Jag tänkte åka till bibelskolan igen, men var oviss och bad till Gud om svar innan januari månads utgång. Den sista januari ringde man från Blå Korset och frågade om jag kunde komma och hjälpa dem på deras kontor. När jag kom dit och tittade på arbetet blev det klart för mig att där skulle jag vara. Där fick man förutom kontorsarbetet också vara med och be till Gud för själar. Verksamheten där hade ett inackorderingshem med 10–12 sovplatser. Jag fick hjälpa till litet varstans, för ofta fattades personal, och när någon bad till Gud för människor och var upptagen med själavård fick man hoppa in i både köksarbete och städning.

— Det påminde om arbetet här på Johannelund?

— Ja, det var samma. Man fick tänka på att det gäller att

veta att man står i Herrens tjänst i allt vad man gör.

På Blå Korset blev jag kvar också i två och ett halvt år. När jag slutade midsommar 70 var jag väldigt viss om att jag handlade riktigt. Sedan fick jag gå hela sommaren och hösten i ovisshet om framtiden. — I öknen. — Det värsta var att möta människor som frågade vad jag sysslade med. "Jag gör ingenting!" fick jag säga. Gud försäkrade mig om att jag var i hans tjänst. Det värsta var att svara människorna. För mig själv var det inga problem.

— Du lärde dig trons vila då?

— Ja, det gjorde jag verkligen. Så en dag när jag tyckte att det var svårt att vara stilla, började jag städa min lägenhet. Då fann jag ett rundbrev från Proklama där man uttryckte en önskan om medarbetare. Jag ringde upp en som jag visste jobbade där, och som jag kände litet. Han talade om att de fortfarande saknade medarbetare, och jag var välkommen dit. Dagen efter var jag där, och även där har jag nu varit i

två och ett halvt år med kontorsgöromål.

— Hur kom det sig att du kom hit då?

— Jag hade ju gått på Maranata förr och blivit gripen av budskapet. Jag tillhörde ingen församling. Jag sökte gemenskap, men visste inte vart jag skulle ta vägen. Jag kände mig inte hemma någonstans. När Margit kom hem från arabvärlden och träffade er på ett torgmöte, började vi tillsammans gå på bibelstudier och övriga möten på Johannelund.

Redan i höstas började jag förstå att min uppgift på Proklama började bli slutförd på något sätt. Så längtade jag efter församlingsgemenskap. Jag hade också börjat förstå att det är i sin församling Gud handlar och uppenbarar sig. Och Proklama var ju ingen församling. Så kände jag att jag fått så mycket av Herren, och jag ville vara med och hjälpa till på något sätt. Jag ville vara med där själar föds fram; där det sker något. Jag ville vara med och stå stödjande där människor blir hjälpta. Ha med liv att göra.

Gud har på sitt förunderliga sätt lett mig hela tiden. Jag vet att jag är där Gud vill ha mig även nu, ty det har han visat mig. Gud har blivit oerhört stor för mig. Gud är **helig** för mig. Därför har det varit svårt för mig i olika frikyrkosammanhang när man sjunger om Jesus, men sjunger slarvigt om honom. Det stör mig fruktansvärt. Jesus blir nerdragen till jorden så att han blir tarvlig. Man blir både arg och rädd.

— Och nu har Herren ställt dig här?

— Ja, det förnimmer jag. Det är en fantastisk nåd att få tjäna Herren. Att Gud har användning för oss, att han bryr sig om oss och vi får vara med och se hur Gud verkar genom oss. Vilken stor Gud vi har, som **kan** använda människor! Vi är hans och han förvandlar oss.

"Ty han som i oss har begynt ett gott verk, Han skall ock fullborda det."

Frontrapport från SKELLEFTEÅ

"Med bibeln i hand och med hjärtat i brand tågar Guds församling fram", det vill säga, några trogna som är hängivna Honom, Konungarnas Konung och Herrarnas Herre; Jesus Kristus.

"Se rummet där vi sitta inför dig är för trångt för oss, Låt oss därför gå till Jordan och därifrån hämta var sin timmerstock, så att vi där kunna bygga oss ett annat hus att sitta i." Han svarade: "Gån åstad."

Med dessa verser ur andra Konungaboken 6, började Karl-Georg sin predikan ett möte i vintras. Jag minns inte om det var före eller efter vi hade fått löfte om den nya lokalen som vi har haft möten i på söndagarna sedan den 1 mars,

och som vi definitivt får överta från den 1 juni. Lokalen som är i stadens centrum, har 7 rum, 2 större och 5 mindre, så vi har fått utrymme tills skaran har växt till som vi hoppas och tror.

Gud har varit oss nådig och visat sin härlighet ibland oss. I påskens möten var bröderna Göran Graveleij, Karl-Georg Rognstad och en nyfrälst broder, Kjelle, från Stockholm med oss och hjälpte till. Det var underbart hur Gud talade och sanktionerade med strömmar från himlen. Påskdagens kväll utlöste en våldsam lovsång till vår Herre. En del grät av rörelse under Guds helighet, några sjöng i Anden...

Efter påsk sade vi farväl till Karl-Georg som åkte tillbaka till arbetet

i Stockholm.

I Norsjö håller det också på att hända saker. Det har varit som i Jeriko. Man har hållit sina portar stängda för oss. Men i lördags, när vi invigde en egen liten källarlocal där, anade vi att murarna snart skall rasa. Någon föreslog att vi skulle kalla lokalen "Födelsegrottan". Vi hade möte i ca tre timmar, och Guds Ord var så levande att det var svårt att sluta.

Vi är optimistiska nog att tro att vi ska kunna starta tältmötena i Norsjö den 31 maj, och vi håller sedan på hela sommaren i övre Norrland.

"De som så med tårar skoda skörden med jubel. De gå åstad gråtande och böra sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärvar." Ps. 126:5—6.

"Och låtom oss icke förtrötta oss att göra vad gott är: ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne få inbärja vår skörd." Gal. 6:9.

Vi är mycket tacksamma för hjälp i bön och offer!

Fridshälsningar från vännerna
gm Aila Lundkvist

Dag Blomkvist och Lasse målar
barackerna i Herrens vingård.

Från institutionerna till Herrens vingård

Lasse Eriksson vittnar

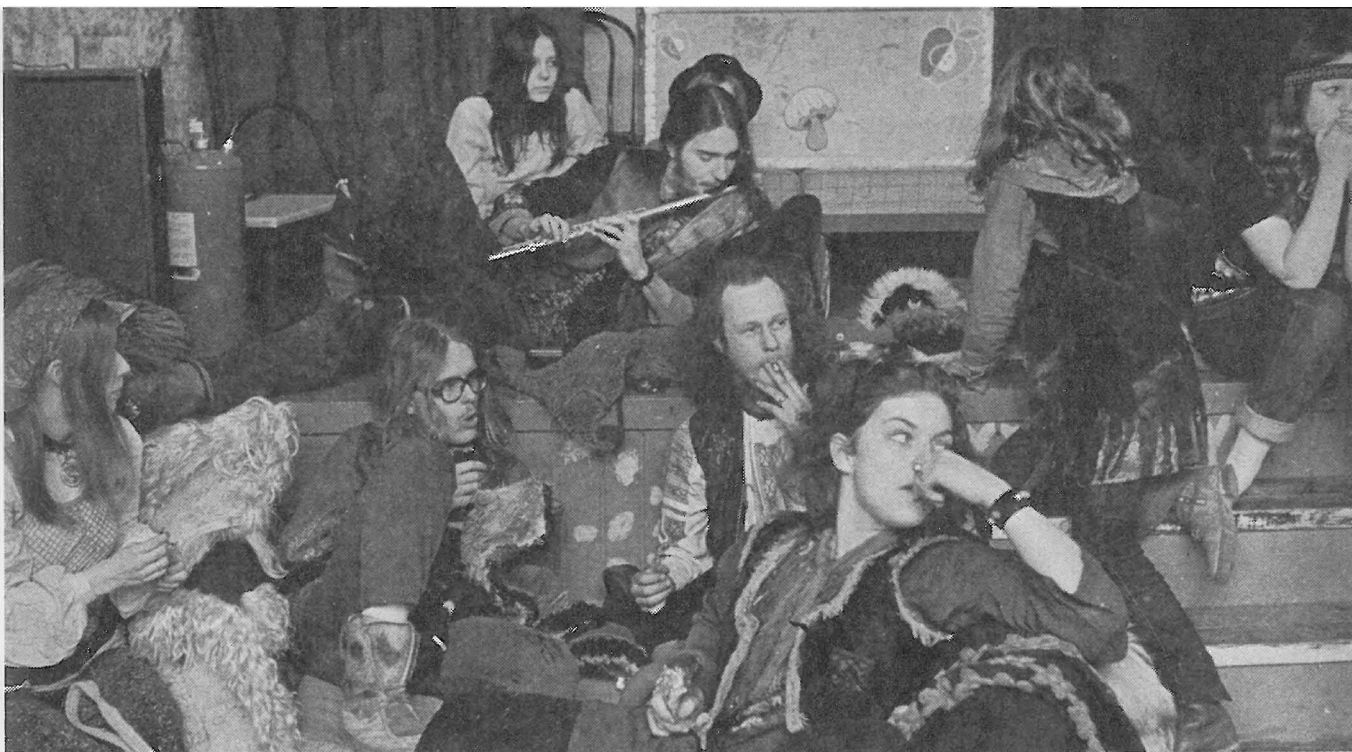
Jag blev frälst i slutet av november på bibelskolans sista dag på Johannelund, som är en Guds Vingård. Den befrielse och nåd och kärlek Jesus fyllde mig med kan jag inte beskriva. Den miljö jag växt upp i var inte bra, och sedan jag var 11 år har jag uppfostrats på institutioner. Den enda tröst och glädje jag fick uppleva bestod av öl, thinner, tabletter och narkotika. För ett år sedan lades jag in på psyket för LSD-missbruk. Sedan har jag åkt ut och in på psyk- och mentalsjukhus, och den fruktansvärda ångest i mitt inre, som var fyllt av världens ondskor och satans förödande krafter, drev mig till två självmordsförsök.

Till slut gjorde jag ett desperat

försök att nå livet genom att prova Jesus, och det gick bra. Halleluja! Den förändring frälsningen gjort har betytt enormt mycket. Hela det gamla livet får läggas åt sidan. Jag blev andedöpt trettondagsafton, då Jesu härlighet kom över oss. Det var på Johannelund. Jag blev döpt i vatten också.

Livet med Jesus är enormt då man får vandra tryggt och fridfullt. Men visst är det kamp, och satan försöker lura en, men för Jesus är inget för svårt. Amen.

"Salig är den man som är ständaktig i frestelsen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona vilken Gud har lovat åt dem som älska honom" Jak. 1:12.

□ Allaktivitetshuset Gamla Bro upplevde en kort, häftig och riksbeaktad historia. Det slutade med okkupation. Men nu gryr en annan era i de slumartade citykvarteren.

TYST MÖTE PÅ GAMLA BRO

Text: Stina Fridolfsson

Björn står vid porten och visar vägen till möteslokalen. I kväll sitter vi på tredje våningen i vår väldiga cityfastighet Gamla Bro. Så långt bort från stadsbullret som möjligt har vi gjort i ordning ett rum för detta möte. Tyst möte, stod det i annonsen. Undrande kommer församlingsmedlemmarna traskande till det rugiga klarakvarterets ökända hus. Gamla Bro har fått finna sig i

mycket under sin långa historia, men sista årens upplevelser måste vara de svåraste och mest chockerande omställningarna. Först fyllt av psykedeliska, disharmoniska och nedbrytande färger, ljud och händelser. Sedan ett tvärt avbrott i över ett år, så att dammet lagom hunnit lägga sig. Så blir det ett skurande, putsande, fejande, målade och snickrande; förutom möten av en

helt annan karaktär än huset vanligen känt av. Man sjunger om Jesus och ber för syndare. Man vittnar och predikar ett glatt budskap — evangelium.

I kväll är annonserat ett möte som inte ens de som ofta kommer till maranatomöten har en aning om vad det vill säga. I annonseringen sades att de som ville vara med skulle komma i god tid. Halv åtta stängdes obehagligt portarna. Inga störande moment som exempelvis eftersläntare till mötet fick finnas. Så skulle man sitta tysta i två timmar. Det hördes mystiskt. Ett trettiotal personer sitter på stolar så långt de räcker, och de övriga på golvet i ett rum där näppeligen någon bön förr bedits. Har man haft möten där har de troligen inte varit vare sig tysta eller koncentrerade kring Jesus Kristus.

Människorna i gruppen ser sig litet förvirrat omkring. Dörren stängs. Några flyttar oroligt sina stolar, och fnissar litet generat när de hör att stolarnas skrap

Forts. sid. 22

**"Låten barnen
komma till mig
och förmenen
dem det icke, ty
Guds rike hör
sådana till."
Mark. 10:14.**

Du vår Herre k

Tal av Arne Imsen 1963

Maranata är icke en ny samfundsfana eller partietikett ej heller är det ett försök att rekonstruera en någon avfallen väckelserörelses ursprungliga karaktär. Här är det icke fråga om att ta ställning för eller emot en rörelse med friare arbetsmetoder, omdiskuterade predikanter eller aggressiv verksamhet med alla dess brister och förtjänster.

Det är frågan om att ta ställning till en person, Jesus Kristus. Maranata är nämligen ett genomträngande väckelserop som först och främst gäller kristna bekännare. Uppbrottet stundar, tidernas största evakuering är förestående. Denna apostoliska hälsning påminner oss alltså om främlingskapets verkligheter men också om vårt saliga hoppas fullbordan.

Den nya naturen — gudslivets innersta hemlighet uppenbarad i kärlekens sanna väsen har med full tillit satt sitt hopp till Herren och beder därför med brinnande längtan i tro: "Du vår Herre kom!" Från syndens, sjukdomens, förgängelsens och dimornas tåredal skådar trons öga det ljuvliga landet, den härliga staden och det eviga hemmet.

Men det ser något som är förmer än allt annat och som ger mening och innehåll över denna tillvaro. Det skådar Jesus Kristus och vill påskynda det stora löfets fullbordan: Hans tillkommelse. Till Jesus eget budskap om denna tilldragelse på Bibelns sista blad utbrister den hänförde aposteln Johannes: "Amen kom Herre". Kan du säga ditt amen

till denna Maranatahälsning?

Älskar du Hans tillkommelse? Rentvagen i Hans blod är du fri från syndens skuld. Genom dopet till döden har du begravt syndens natur och blivit Hans. Genom dopet i den helige Ande har den nya naturens livsöverflöd kommit till dig, och Han har blivit din. Men lever du livet i Honom, genom Honom och med Honom.

Tjänar du Honom i den första kärlekens brinnande glöd nu? Den helige Ande vill väcka alla sovande och slumrande kristna till nytt liv, till ny aktivitet i bön, lovsång och tacksägelse. "Låtom oss alltså gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden."

Sommarsvenskarna samlas på badstränderna under den dästa nordansolen. Semestertider, det är vila och rekreation, då människor nystar in gamla tankar och välver nya planer. Under tiden stånkar samhällsmaskinen vidare. Fabriksvislorna tjuter. Förmanen skriker. Kommunalfullmäktige har sammanträde. Unga människor arbetar hårt. Och bygger en värld där de äldre inte känner sig hemma. Den tro som fäderna förlorat, tar sönerna över.

Ur historien spottas det fram ett skådespel av teknik, stål, industri, maskiner, apparater och

farkoster. Det är det arbetande samhället som arbetar på sin egen förändring, och river ner sitt gamla jag och bygger ett nyare.

Men människorna förblir lika. Sönerna förblir som sina fäder. Under den politiska sloganen: Bygg ett riktigt hem åt edra barn! stormar varje generation in under arbetets ok. Och så länkas generationerna in under det eviga hoppets stjärna.

Den Gudslängtan som drev fäderna att söka jorden runt för att finna sig själva, driver också nu sönerna ut i Universums alla riktningar i sökandet efter sitt eget ursprung. Men människans natur är sålunda: hon ryggat tillbaka inför

sanningen. Därför är de gudomliga fakta som kyrkan representerar så nertrampat, så förfuskat, så sönderplottat, och de kyrkliga rörelserna så fulla av bedragare, förfalskare och förfuskare, att ingen annan företeelse kan uppvisa ett dylikt plagiatets festmåltid.

Därför blev det budskap som Jesus förde fram i världen, uppbyggdets budskap, så hatat, att kyrkan, folket och de lejda bödlarna måste fysiskt utplåna den som förde fram det. Men istället för Jesu kroppsliga närvaro fick vi sanningens Ande.

Så ser det ut nu: det finns en värld som föraktar sig själv och det finns en värld som jagar sig själv bortom sig själv och det finns kyrkor som gjort institution av sanningen.

Men det finns också människor som förstår Guds enkla budskap om frälsning i Jesus Kristus och går in under uppbyggdets ropet: Frälsare, kom snart. Uppbyggdets barn har inga jordiska försäkringar eller förankringar. De är utvandrare: på väg ut ur den värld som kommer att äta upp sig själv. Och invandrare: på väg till den himmelska evighet som Gud har berett.

På den här jorden lever endast två folk, sida vid sida. Det är **byggdets folk**, som bygger av detta livets goda. Det är de som flockas vid de jordiska källorna för att släcka den eviga törsten, och ropar under solen: **Stor är människan! Klok är människan!**

Och det är **främlingsfolket**. De som är gäster på jorden. Och Jesu korsbärare i nutiden. Hatad av kyrkan, föraktad av världen, men med en tro som är gudomligt förankrad. De har en längtan som övergår allt: Jesu Kristi snara återkomst till denna jord.

m!

Varför har Herren ännu inte kommit?

Herren fördröjer icke uppfyllandet av sitt löfte, såsom somliga mena, att han fördröjer sig. Men han är långmodig mot eder, eftersom han icke vill, att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring. 2 Petr. 2:9.

När Jesus stod inför översteprästen, som besvor honom att säga, om han var Kristus, svarade han: "Du sade det." Men därpå tillfogade han: "*Härefter skolen I få se Människosonen sitta på kraftens högra hand och komma på himmelens skyar.*"

Därmed uttalade han sin övertygelse, att han verkligen skulle komma igen. Det var icke blott en obestämd och oviss förhoppning, som uppfyllde honom, det var ett faktum, till vilket han hänvisade. Även änglarna i himmelen känner till detta faktum, hans återkomst. Ty när Jesus uppfarit till himmelen, och lärjungarna ännu stod kvar och såg efter honom, stod plötsligt två änglagestalter bredvid dem och sade: "*I gallileiske män, varför stå I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen ifrån eder till himmelerna, han skall komma så, som I haven sett honom uppfara till himmelnen.*" Apg. 1:10

Därför väntade ock de första kristna med fullkomlig visshet på hans ankomst. Överallt i apostlarnas brev ljuder det levande hoppet, att han snart skulle återvända. Såväl i Pauli som i de övrigas brev finner vi uttryck för deras bestämda förväntan, att han skulle komma.

Men — han kom icke! År efter år gick. De första kristna dog. Och ännu hade hoppet om hans ankomst icke gått i fullbordan. Då blev många oroliga och frågade: Var är löftet om hans tillkommelse? Han kommer ju icke.

Somliga bortkastade nu sitt hopp på hans tillkommelse och de sade: Han kommer ej tillbaka.

Även i våra dagar förnimmas sådana röster. Ja, det finns teologer och skriftlärdar, som säga: Jesus misstog sig. Han var fången i en stor världshistorisk villfarelse. Hur förhåller det sig därmed? Kommer Herren igen — eller kommer han icke? Och om han skall komma igen

— varför dröjer han då?

Petrus giver oss härpå ett tydligt svar. Han säger: Herren fördröjer icke sitt löfte såsom somliga mena, att det är ett fördröjande, utan han är långmodig mot eder, eftersom han icke vill att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring.

Fråga: *Varför fördröjer Herren sin ankomst?*

Svar: Han har tålmod med oss. Han vill ge världen tid att omvända sig. Han vill ge de troende tid att bereda sig.

* * *

Varför har Herren ännu icke kommit?

Han vill icke att någon skall förgås.

Han såg de stora skaror av människor, som levde utan Gud i hedendom och mörker, i syndatjänst och överträdelse. Om han redan då kommit tillbaka, hade alla dessa skaror störtat i det eviga mörkrets avgrund, de hade gått bort i sina synder och blivit för evigt förlorade. Och då varkunnade han sig över dessa, för vilka hans ankomst skulle ha avskurit alla möjligheter till omvändelse. Han väntade. Han hade tålmod med dem.

Och han såg icke endast dessa arma själars nöd, som satt i mörker och dödsskuggans dal, han såg även, att många av dem längtade efter ljus och att många icke längre trodde på avgudarna, som de dyrkat. Han såg hur många händer, famlande och sökande men dock förhoppningsfullt och längtande, sträcktes ut mot "den okände Guden."

Och så väntade han och hade tålmod med människorna — *allt intill denna dag.*

Han låter sina ögon, vilka ingenting undgår, fara över alla jordens länder. Och han ser då, hur det i många hednahjärtan och bland de många hednafolk uppstått en trängtan efter frihet och frid, de sänder bud och beder om lärare, som kan tillföra dem budskapet om världens Frälsare. Hur många andens fläckar blåser icke över vissa delar av det stora missionsfältet! Skaldens ord går här i uppfyllelse: "Blinda tiggare bönfalla om ljus."

Herren kommit?

Predikan av pastor **Ernst Modersohn**, Tyskland.
Ur boken "Se Han kommer"

Och liksom det rör sig därute, så rör det sig även här hemma. Genom många hjärtan går i dessa tider den frågan: Vad skall jag göra, att jag må bli salig?

Herren dröjer även därför att dessa frågande själar först måtte få ett svar på sin fråga och komma till frid. Och han ser andra i den s. k. kristenheten som bär hans namn och likväl häda och bespotta honom, som sitter i sköna kyrkor och dock ej känner honom, som kanske predikar hans namn, men dock icke omvänder sig.

Ack, finns det icke otaliga sådana nu? Hur förfärligt stort är icke njutningsbegäret och nöjeslystnaden hos gamla och unga, rika och fattiga! Hur hemska är icke likgiltigheten och världskärleken, ljumheten och trögheten i den döda namnkristenheten!

Detta ser han — och dröjer. Han har tålmod med oss.

Han utsänder budbärare och låter predika bot och omvändelse. Han erbjuder oss syndernas förlåtelse och frid med Gud. Det predikas nu för tiden såsom aldrig förr. Icke blott präster och missionärer predikar, utan otaliga evangelister far därjämte omkring med budskapet om Jesus, som utsänt dem. Kolportörer och bibelbud utbjuder livets bok och talar därjämte mångt gott ord. Söndagsskollärare och föreningsföreståndare bemöda sig om att värva själar för Lammet. Frälsningsarméns soldater utbjuder överallt "Stridsropet" och inbjuder på det ivrigaste till sina möten. Ända in i lastens hålor och i förbrytarens cell träder budbärarnas fötter, deras, som frid förkunna — korteligen, det predikas i tid och otid, i kyrkor och kapell, i missionshus och bönesalar, i verkstäder och fabriker, på järnvägsstationer och i spårvagnar, ja, överallt. Och varför?

* * *

Han vill icke, att någon skall förgås! Han har i sitt underbara och himmelska långmod och tålmod fridens tankar och kärlekens avsikter även med våra dagars avfälliga och upproriska släkte. Därför låter han predika, evangelisera och missionera, så att ordet må komma nära

till en och var, på det att var och en må bli ställd inför ett avgörande om han vill taga emot Jesus eller ej.

O, vilken underbar, långmodig och tålig Frälsare!

Dyra själ, han vill icke att du skall gå förlorad, han vill att du skall bli frälst. Även du! Ack, hur länge har han ej redan bemödat sig om att vinna dig. Huru mycket besvär har han icke gjort sig för din skull? Han vill ha ditt hjärta. Det är det du måste ge honom. Han klappar på din dörr. Den måste du öppna för honom. Vill du icke till sist lyssna till den gode herdens röst? Vill du icke slutligen omvända dig till honom, medan hans långmodighet ännu beskär dig en nådatid?

Kära själ — du fördröjer Herrens ankomst. Därmed, att du icke vill omvända dig, fördröjer du Jesu ankomst. Han kan ej komma ännu — han väntar, att du skall giva dig helt åt honom. Han väntar på dig!

Så fördröjde Lot en gång Sodoms undergång. Gud ville låta straffdomen bryta in över den syndiga staden. Då sade ängeln: Jag kan intet göra, förrän du har lämnat staden. Och så tog han Lot vid handen och ledde honom med våld ut ur den åt fördärvet hemfallna staden.

Måste Gud bruka våld även mot dig? Skall han först tillintetgöra din jordiska lycka, ta dina kära ifrån dig, förkrossa dig med hemsökelse och prövningar, till dess du helt överlämnar dig åt honom.

Ack, min vän, icke vill du väl utsätta dig för något dylikt? Jag beder dig, jag besvär dig, kom till din Frälsare, kom redan i dag! Jesus väntar på dig!

* * *

Jag har ännu ett ord för Guds barn. Det är ett allvarligt ord.

Varför fördröjer Herren sin ankomst? Han vill ge de troende tid att bereda sig. Paulus räknade för egen del bestämt på Jesu ankomst. Han hoppades, att han icke skulle bli avklädd i döden, utan överklädd med en ny lekamen vid Herren tillkommelse.

Men varför kom Herren icke? Den kristna församlingen var även en orsak till att han dröjde. Vilka sorgliga förhållanden härskade icke t. ex. i församlingen i Korint. Hur liten den församlingen än var, fanns det dock inom densamma fyra partier. Det första kallade sig efter Paulus, det andra efter Apollos, den tredje gruppen återopade sig på Petrus och den fjärde, som ansåg sig överlägsen de andra, på Kristus själv. Och så härskade strid och partisinne ibland dem i stället för broderlig kärlek. Grova och uppenbara synder förblev ostraffade. Vilka allvarliga och stränga brev, fulla av maningar och varningar skrev icke Paulus till korinterna! Och ävenså till galaterna. Ja, han skrev knappast ett enda brev utan att han måste tillrättavisa och bestraffa.

Blev det nu bättre? Lade församlingarna aposteln förmaningar på hjärtat?

Vår upphöjde Frälsares sändebrev i Johannes' uppenbarelse andra och tredje kapitel utvisa, att det långt ifrån stod så till bland dem, som det borde varit. Jesus måste därför ännu en gång gripa till ordet och låta ett allvarligt rop till bot och bättring ljuda bland församlingarna.

Och vad hände? I mången församling ljöd detta rop för döva öron. Då blev dess ljusstake bortstött från sin plats, och där en gång korset härskade, där regerar nu turkarnas halvmåne.

Forts. sid. 25

Duvans vingar äro höljda i silver, och hennes fjädrar skimra av guld. (Ps. 68:14 b.)

Duvan är i bibeln, understundom, en symbol av den Helige Ande. Det heter, att när Jesus var döpt, kom Guds Ande ned över honom såsom en duva.

Det kan också vara en bild av människan. Duvan är ganska hjälplös; en fridsam varelse.

Liksom duvan i Noas ark, när hon blev utsläppt, ej fann något fäste för sin fot, så finner vi ej heller någon vila och ro för vår själ, förrän vi får vårt fäste i Gud. Augustinus sade: "Gud, du har skapat oss till dig, och vårt hjärta finner ingen ro, förrän det vilar i dig." Detta är sant.

I Höga Visan står det om brudgummen, hur han talar till sin brud: "*Du min duva i bergsklyftan, i klippväggens gömsle, låt mig se ditt ansikte, låt mig höra din röst*"...

Han är själv urtidens klippa, på vilken vi får bygga vårt evighetshopp. Där får vi vara trygga,

Vi må se till, att våra vingar ej blir nerklibbade av världslivets dy och smuts, utan beständigt hållas rena i Jesu blod, så att vi är färdiga till flykt, när helst han kallar.

"Han har höljt mig i frälsningens klädnad, och omgjordat mig med rättfärdighetens mantel." Han vill ikläda oss hela sin vapenutrustning, så att vi kan stå emot det onda, och vinna seger. Han är mäktig, att ge kraft till att övervinna frestelserna och leva ett heligt liv efter hans vilja.

Det var därför han fullbordade försoningen på Golgata. Å ena sidan för att vi skulle bli iklädda hans tillräknade rättfärdighet. Förlåtelse för och överskylande av all vår synd. Å andra sidan, för att vi skulle få hans tillämpade rättfärdighet. Han förvärvade åt oss kraft till att bli mer än segervinnare. Ett avläggande av den gamla människan med hennes gärningar, och ett iklädande av den nya, som bliver en sann avbild av honom, som ska-

Duvans vingar

av Ruth Åsebäck, Göteborg

hur än stormarna rasar runt omkring. Jesus längtar att vi skall se upp i hans ansikte, så att han kan se oss. Han vill också gärna höra vår röst, när vi åkallar hans namn, och beder till honom i ande och sanning.

SILVER — bild av försoningen

Jesu försoning på Golgata är den absoluta grunden för vår frälsning. Tabernaklets fotstycken i gamla förbundet var av rent silver, (2 Mos. 26:19, f.)

Vi får ha vår själs vingar höljda i Golgata renande och glänsande silver, när vi har mottagit frälsning och förlossning från synden i Jesu blod.

I tredje Mosebok talas det om de spetälskas rening; hur en fågel skulle slaktas, och en levande fågel doppas i det utgjutna blodet och sedan släppas fri. Så får vår odödliga ande med blodstänkta, vita vingar höja sig över jordens grus och förgänglighet, i frihet, salighet och överjordisk fröjd. Närmare och närmare J E S U S. Halleluja!

pat henne. (Kol. 3, 9 f.)

Då blir det ej något lagtång. Nej, "*livets andes lag, har i Kristus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag*". Rom: 8:2. Vi har ej fått en träldomens ande, så att vi skulle känna fruktan, utan en barnskapets ande, i vilken vi ropa: Abba! Fader! v. 15. Vårt liv blir då fördolt med Kristus i Gud, och vi traktar först efter de ting som är därovan. Kol. 3:2, 3. Ja, vår högsta önskan blir att göra Guds vilja.

Det blir ej: "Tänk att jag måste", under suckan i eget självarbete. Det är ju ingen frihet.

Nej, det blir i stället: "Tack Gud, att jag får äga denna stora förmån, att gå de heliga vägarna." När Kristus lever i mig, som Paulus säger, då har jag fått del av hans sinne, hans natur, och då blir det en logisk följd därav, att jag har lust, att göra det goda. Som psalmförfattaren säger: "*Det har blivit mig beskärt, att jag får taga dina befallningar i akt*." (Ps. 119:56.)

PRENUMERERA HÄR

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer. Prenumerationspriset är: Helår 40:—, halvår 21:—, kvartal 11:—. Lösnummer 1:80:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20.	Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer ☐ År ny prenumerant	☐ kvartal 11:— ☐ halvår 21:— ☐ helår 40:—	Frankeras ej M. R. betalar portot Till MIDNATTSROPET Pren.avd. Box 1236 161 12 Bromma 12 Svarsförsändelse Konto nr 4745
	Efternamn _____ Förnamn _____ c/o _____ Gata, Box, Postlåda etc. _____ Post-nr _____ Postanstalt _____		

Tänkbart!

Saligheten och glädjen blev så stor, att ärkebiskopen tyckte, att t. o. m. en "höjdare" ville ropa Halleluja. Man spelade gitarr och klappade i händer. Förut har pingstvinden fått fritt fram bara i enkla och osakrala småhus. Nu börjar den spela i mäktiga tempelvalv och prassla i mässhakar och handböcker. Sannerligen, vinden blå-

ser vart den vill, Andens vind.

Somliga tycker illa om pingstvind nerifrån. Enkla, obildade människor utan teologisk skolning och med primitiva uttrycksmedel, ropar och väsnas utan sans och reda. Vinden blåser från fel håll och på fel sätt, tycker man. Man ordnar sitt vindskydd och stänger fönstret. Sådan vind vill man inte ha in. Däremot går det an med vind lite mer på höjden. Diktare och präster med känsla och takt låter Anden bli poetisk i sin framställning. Då plockar man un-

dan sitt vindskydd och öppnar sin dörr.

— — —
 Andens vind strömmar dit där tomrummet finns och vindskydden är borta. Låt oss besinna det! Annars blåser Anden förbi oss. Det är inte Andens yttringar, Jesusväckelse, karismatisk rörelse, vi skall öppna för utan för Anden. Då verkar den fram de andliga gåvor och ger den andliga rörelse den själv vill allt eftersom Anden uppenbarar sig.

Härold i Trosvittnet

Men nu kanske du invänder: Det är så många syndafall, och så många kristna bekännare, som lever ett slarvigt liv. Ja, sorgligt nog. Men den, som är född av Gud, kan ej trivas i synden. Det är för henne ett främmande element, och hon känner leda och avsky därvid. Och den som fallit, är Jesus mäktig, att resa upp igen. Lovat vare hans namn!

"Han skall sätta sig ned och rena Levi söner och döttrar och luttra dem såsom guld och silver." (Mal. 3:2.)

GULDET — bild av det gudomliga

Det allra heligaste i tabernaklet i öknen hade guld, som den enda metallen. Locket till arken var alltigenom av rent guld. Det kallades för nådastolen. Alltså förebildande Jesus, han som var helig och alltigenom ren, gudomligt hög... G U L D. (2 Mos. 17.)

Abraham kallas för trons fader. Han var lydig, när han blev kallad, och gick, fast han ej visste vart han skulle komma. Han väntade på staden med de fasta grundvalarna, vars skapare och byggmä-

tare är Gud. (Hebr. 11:8 f.)

Jesus, trons hövding och fullkomnare, undervisade ofta om tron. Om tro, som ett senapskorn, vilket kunde förflytta berg. Tro till att bli helade från alla slags sjukdomar. Tro, och du får se Guds härlighet, var trösteordet till den sörjande system, när hennes broder hade dött. Och döden måste släppa sitt byte, och Guds härlighet blev mäktigt uppenbar.

Aposteln Petrus talar om tro, luttrad i eld, dyrbarare än guld som förgås. (1 Petr. 1:7.)

LÄMNA ALLT, FÖLJ JESUS

I Jobs bok står en uppmaning, hur vi skall förhålla oss gent emot denna världens förgängliga skatter: *"Kasta din gyllene skatt i stoftet och ofirsguldet bland bäckens stenar, då bliver den Allsmäktige din skatt. Ja, bättre än utvalt silver bliver han för dig."* (Job. 22:24, 25.)

"Kasta bort alla överträdelse du har begått emot mig." (Hes. 18:31.)

Världsmänniskorna vet inget, som är mer värt
Forts. sid. 25

● Kathryn Kuhlman mottager en guldmedalj med Andens symbol ur Påvens hand.

■ Problem med samlevnaden, enighet om Anden — rubrik i Dagen apropå det 30:e allmänna kyrkomötet i Helsingborg, där kyrkans alla problem behandlades.

Vem har sagt att väckelsemötet alltid är det rätta redskapet för Anden att använda, frågades det. Mässor, kyrkospel och bundna böner kan Den helige Ande också använda.

Mötet menade även, att kyrkans folk aktivare bör engagera sig i de politiska partierna för att på så sätt kunna påverka utvecklingen i världen.

■ Försoningen har varit tema för baptisternas årskonferens i Stockholm. För att konkretisera temat inbjöd man pastor Lewi Pethrus, som för exakt 60 år sedan uteslöts tillsammans med Filadelfiaförsamlingen ur Baptistsamfundet.

Lewi Pethrus betonade sin uppskattning av baptismen, enligt Dagen.

— Under senare år har jag särskilt glatt mig åt, att de

sanningar som stod emellan oss på 1910-talet har jämnats ut. Jag tänker då på nattvardsfrågan och frågan om Andens dop.

■ Sveriges frikyrkoråd har uppvaktat regeringen och krävt höjt statsbidrag från 2 milj. till 5 milj. kronor.

■ 2.000 personer har dömts till fängelsestraff för värnpliktsvägran de senaste tre åren, uppger Veckoposten. En delegation från Baptistsamfundet förklarade, att de talrika fängelsestraffen har väckt mycket stor oro, såväl inom Baptistsamfundet som i andra kristna kretsar. Tusentals ungdomar måste gå i fängelse för sin övertygelses och sitt samvetes skull.

■ Just nu håller man på och organiserar en stor motståndsrörelse i Västtyskland mot fria aborter, rapporterar Dagen. En stor kongress har nyss avslutats i Strasbourg, där en av parollerna var —

Rädda Västeuropa från ett nytt Auschwitz! Massdöandet av foster jämfördes med masslikvideringen av judar under hitlertiden.

Den franske filosofiprofessorn Yvan Gobry såg på den moderna sympatin för aborten som ett bevis på en värre totalitarism än Hitlers. Nu angrips rätten att födas i alla länder och inom alla partier.

■ Efter många års förbud har det lossats på restriktionerna att få sända evangeliska radioprogram i Spanien. Evangeliska kristna skall nu få möjlighet att köpa sändningstid för sådana program.

■ Bibelöversättningsarbetet har satt fart i Östeuropa. År 1950 hade man tre översättningsprojekt på gång, men nu har man sjutton på tretton språk, som representerar samtliga östeuropeiska länder. T. o. m. Albanien, där religion är helt förbjuden, är representerat. Det finns dock 100.000 albanska flyktingar utanför sitt land.

■ Nära 42.000 sovjetjudar kom till Israel förra året och under årets första fyra månader. Samtidigt har 300 nyinvandrade sovjetjudar lämnat landet för i år. Man fann livet för hårt enligt utsago, och utvandrade på nytt eller återvände.

■ De afrikanska statscheferna i OAU, den afrikanska enhetsorganisationen, har antagit en resolution, som uppmanar medlemsländerna att överväga gemensamma aktioner av politisk och ekonomisk art samt aktioner i FN mot Israel.

■ USA har efter långa överläggningar även accepterat att förse Saudi-Arabien med moderna attackplan.

aktuell kommentar

Kvinnans frigörelse

■ Kvinnans situation är ett ämne, som blivit föremål för ett ovanligt stort intresse på senare tid. Detta kan åtminstone utläsas av den allt stridare strömmen av litteratur i ämnet och den allt öppnare attityden till allt feminint. Under ett år har även på den religiösa bokmarknaden ett flertal böcker kommit ut som ett direkt resultat av den nya vågen.

I en bok utgiven på Verbum, Väckelse — Nu av Martin Lönnebo och Anders Beijbom, har man ägnat ett särskilt kapitel åt den religiösa våg, som nu tycks skölja västerlandet och som ett av de grundläggande kännetecknen har den feminina präglingen. Det maskulina draget har hittills haft dominansen i en kultur, som utmärks av det rationella, tekniska, intellektuella och effektivitetspräglade. Känslan, gemenskapen, mjukheten, intuitionen och spontaniteten har varit på undantag. Det värsta är, skriver man, att man stundom också tycker, att det starkt maskulina är på väg att utplånas i ett tänkande, som måste vara anpassat till den definitiva könsneutrala datorn.

I en annan bok från samma förlag, Bibeln, kvinnan och månggifvet av Gunnar Helander, diskuteras bl. a. bakgrunden till den jämlikhetsdebatt som idag pågår, bibelns grundtanke i frågan och den historiska utvecklingen som lett till den tolkning vari man önskat betrakta bibelns undervisning som enbart tidsbetonad.

Kyrkan har dock aldrig saknat kritiker mot denna utveckling. T. o. m. i den antika världen lade man märke till, att något höll på att hända med kvinnorna i den kristna kyrkan. Helander nämner Porfyrius (232—304), nyplatonsk filosof, som angrep kyrkan för att vara behärskad av kvinnor.

□ □ □

Den nya vågen har hittills varit en sak som mest avhandlats av männen. Nu har det dock hänt att

en kvinna själv fått komma till tals. Shirley Boone, hustru till den från showbusiness välkände sångaren Pat Boone, har i Kvinnans frigörelse utifrån sin synvinkel sökt ange kvinnans verkliga plats. Det är Den kristna bokringen, nära knuten till pingstvännernas tidning Dagen, som ansett hennes framställning så värdefull och lärorik för svenskarna, att man beslutat ge ut den. Det kan därför vara skäl till att se lite närmare på bokens innehåll.

Kvinnans frigörelse handlar kort sagt om Shirley Boones egen historia alltifrån den första kyssen till problemet med att behöva se andra kvinnor kyssa in själs älskade.

"Han kysste mig inte förrän vi hade varit tillsammans under det närmaste nio månader! Följaktligen blev den kyssen en fantastisk upplevelse för mig och den kom att betyda en hel del för oss båda. Jag vill inte säga något som kunde förstöra det hela, men inom mig undrade jag, när han tänkte kyssa mig nästa gång."

Om än hennes kärlek i den allra första början var sparsam med sina kyssar och på så vis gav dem många dyrbara erfarenheter, skulle det komma andra tider, när problemen började torna upp sig, när hans kysande höll på att bli alltför frikostigt, enligt hennes mening.

"Under dessa år bad jag allvarligt till Gud, att han skulle leda och hjälpa mig i mitt förhållande till min man, så jag kunde uppträda på rätt sätt till honom och inte heller vara alltför pryd. Och ändå kände jag att vi genom de kompromisser vi gjorde öppnade dörrarna för en del problem som vi inte hade förmåga att klara av.

Det var mycket svårt för mig att Pat skulle vara så mycket tillsammans med andra kvinnor under de olika filminspelningarna, och det dröjde länge innan jag gick med på, att han fick

kyssa sin motspelerska på film. Det hann till och med att bli en del tidningsrubriker om denna min inställning."

Det handlar alltså om lite romantik, lite tragik, lite svartsjuka men också lite om Gud, som ordnar upp allt till slut — alla vanliga ingredienser finns med. Här skildras livet mellan swimmingpoolen, Rolls Roycen, kyrkan, boxningsmatchen, böne-mötet, filminspelningarna, showerna och andedopet. Det handlar om amerikansk vardag och idyll.

Shirley Boone hinner även med lite om Hollywoods nöjesindustri och artisterna, som blir andedöpta och får allt större utstrålning och gör allt starkare intryck. Men inte ens här förflyter livet utan att dessa evinnerliga kärleksöden undgår Shirley Boone.

Denna gång gällde det en förtju-sande ung skådespelerska, söt och trevlig och mycket uppskattad av männen i Hollywood. Hon tog emot Andens dop och lät döpa sig i Pat Boones swimmingpool. Nu kände hon att hon behövde någon som verkligen förstod henne i hennes nya liv. En kväll efter sitt dop hade hon bestämt träff med en man, som hon obetänksamt nog egentligen inte visste vem han var, men den här gången hände det sig att hennes träff råkade vara en verklig kristen, som hamnat inom nöjesindustrin. De upplevde snabbt den andliga gemenskapen och är nu förlovade och skall gifta sig.

På många sätt fick hon senare erfara bevis på Guds kärlek och omsorg, sammanfattade Shirley Boone till slut.

□ □ □

Kvinnans frigörelse handlar om kvinnoproblematik i dagens situation, en problematik som inte förrän nu ansetts tillräckligt mogen för uppmärksamhet. Det vi kallar för kvinnans frigörelse är ju någonting nytt i historien; nya röster har fått tillfälle att göra sig hörda, nya inspirationer har kommit till, men också nya krafter har släppts loss.

Man kan fråga sig, om tiden nu är inne för detta slag av kvinnoproblematik att togröjas i större sammanhang och där behandlas, analyseras, diskuteras och avdramatiseras, men också där fortplantas i andra former och i nya inspirationer, som kanske inte är lika romantiska men som för dens skull inte upphör att utöva sitt tryck.

Forts. nästa sida

I stort sett skiljer sig detta slags utgjutelse till sin art knappast från det som finns i den våg av ohöjld sensualism, som sköljer över oss och med sådan obetvinglig styrka vädjar till våra sinnen via alla massmedia: radio, TV, bio, veckotidningar och böcker. Därför kan man väl heller inte räkna med, att resultatet skall bli annorlunda hos den generation,

som inte ens i de kristna kretsarna matas med något annat.

En kristendom som i stort sett inte vädjar annat än till sinnena och endast lockar med Guds välsignelse ovanpå ett fortsatt världsliv, kan väl heller aldrig sluta i annat än yflighet, förfälskning och individens och könsens utplåning. ■

Dömd...

forts. fr. sid. 9

i Sverige verkar vara öppna på ett särskilt sätt för vad Gud vill göra. Det är därför jag är här nu också. Jag kände en kallelse att komma hit och tala om mission.

□ Vikingatåg med evangelium

Ni nordbor har ju också ett rent namn, inte nersmutsat som ex. amerikanarnas. Ni har en väldig uppgift i den här tiden. Jag tror att det kommer att bli en ny vikingainvasion ut över världen, men inte med svärd den här gången, utan med evangelium.

Där har vi den ungefärliga bilden; dessa arabländer, där tiden stått stilla, där miljoner och åter miljoner människor har samma inre och yttre synsätt, som för tusen år sedan, där en stelnad, förslavande religion varar över människors sinnen.

Hela den afrikanska kontinenten växer i politisk medvetenhet och det tar sig uttryck i nationalism och fanatism. Det är ett väldigt socialistiskt tryck på hela kontinenten. Inget av arabländerna kan helt gå förbi socialismen. Men här finns dock en skiljepunkt. Sadat i Egypten driver

en moderat linje. I hans land finns ett rätt starkt kommunistiskt inflytande. Chadaffi i Libyen driver en betydligt aggressivare linje. Han är yrvaket nationalistisk och har ställt sig negativ även till socialismen. Han har ställt sig fri från alla yttre läror. Men islam har han tagit hand om som en del av sitt lands kultur.

□ Socialism som dagligt bröd

Det finns en skiljelinje mellan arabländerna och den övriga kontinenten. Arabländerna är gammalislamitiska stater och det faller sig naturligt för dem att odla nationalismens blomster på den islamitiska läran. De afrikanska staterna är ofta ganska nyförvärvade av islam och de står därför något friare. Misstänksamheten och bitterheten mot den kristna missionen är dock ett kännetecken för hela kontinenten.

Det finns en oerhörd andlig hunger i arabvärlden som stegras i takt med frigörelsen. Det är denna hunger som har islam och socialismen som dagligt bröd. När den upptäcker att det inte är tillfyllest, kommer den desperat att söka annan föda.

Tyst...

forts. fr. sid. 13

mot golvet stör tystnaden. Det är faktiskt alldeles tyst. Vi tittar hjälplöst på pastorn, och väntar på direktiv från honom.

— Nu ska vi först sitta absolut tysta i en halv timme innan jag förklarar något. Vi ska försöka samla oss och blicka in i oss själva...

Och så tystnad. Somliga faller på knä. Andra sitter. En del

sneglar litet misstänksamt på pastorn. Vad är det här för meditativa övningar egentligen? Men efter några minuter är hela samlingen människor — bortom 50 personer — koncentrerad i tystnad. Och tystnaden är inte besvärad eller besvärande. Människorna känner balsam, läkedom och vila i den. Någon gång hör man en viskning. "Je-

sus." Tystnaden är fylld av tillbedjan. Man hör snyftningar. En och annan övervåldigas av förkrosselse. I en tystnad då man uppmanas att blicka in i sig själv, finns det plats för gråt. En gråt i ånger och syndanöd.

Snart har den första halvtimmen gått. Pastorn sätter sig upp och börjar tala.

— Vi lever i en tid som är oerhört påfrestande. Buller, stress, artificiellt ljus — allt detta är onaturligt, och det överbelastar sinnet. Om vi ska kunna komma in i ett djupare böneliv, måste först själen komma till ro, så att Gud når anden. Vi måste komma ihåg vår själ så pass att vi tar hänsyn till rent psykologiska faktorer. Vi behöver tystnad, fri från telefonsignaler, motorbuller och sirener. Genom den onaturliga spänning vi dagligen lever i, har vi alla blivit skadade och fått läckage i vår personlighet. Gud vill ge oss överflödesliv, men det bara läcker ut. Nu ska vi försöka komma underfund med läckagen. Vi ska sitta stilla och tysta, så Anden kan mana fram böneämnen åt oss och visa var bristerna finns. Jesus vill hela oss och göra det möjligt för oss att vara överflödeskristna.

Så tystnad igen. Det känns förunderligt att samlas på detta sätt. Vi har så många gånger bett tillsammans, firat gudstjänst tillsammans. Men aldrig tigit tillsammans. Väl liksom aldrig vågat. Men i detta mäktiga tysta möte, upptäcker vi hur vi är ett i anden. Församlingen, kroppen där alla lemmar har behov av vila och läkedom efter hård press.

Med en alldeles ny känsla av frid och samhörighet går vännerna stilla hem igen efter tyst möte sista fredagen i maj på Gamla Bro — **Viktoriahuset!** Ingen vill missa nästa fredag kväll, eller nästa. Genom dessa möten ska församlingen lotsas in i ett djupare böneliv, lovade pastorn. Och de som var med första gången, känner att det banas en väg.

Gud med ed hade lovat honom att av hans livs frukt sätta en konung på hans tron därför förutsåg han att Messias skulle uppstå, och talade därom och sade att Messias icke skulle lämnas åt dödsriket, och att hans kropp icke skulle se förgängelse.

Denne — Jesus — har nu Gud låtit uppstå, därom kunna vi alla vittna.

Och sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern undfått den utlovade helige Anden, har han utgjutit vad I här sen och hören.

Ty icke har David farit upp till himmelsen, fastmer säger han själv:

Herren sade till min herre:

sätt dig på min högra sida,

till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall. Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus som I haven korsfäst, honom har Gud gjort till både Herre och Messias." Apg. 2:29—36.

Det är detta som vi äger i Jesus. Segern. Uppståndelsen. Livet. Vi läser det här och kommer närmare en förståelse vad vi äger i Jesus Kristus. Guds krönte son träder fram inför våra ögon i sin segerprakt och vi är medborgare i Hans rike, vi hyllar Honom och har kärlekens seger i våra hjärtan.

PLANERA för SKOLUNGDOMSVECKA

på
Johannelund

i augusti
och

BIBELSKOLAN
i höst

Gåvor in natura
mottages tacksamt
till konferenserna
Ring 08/80 29 35
Konferenskansliet

Vi lägger märke till vad människor gjorde med Jesus, vad Israel gjorde med Jesus och så ser vi vad Gud gjorde. Vi får veta vad som är orsaken till att Israel handlade så här. Det var okunnighet. De visste inte vem Jesus var och de kände inte igen honom. Ett faktum är att *de kunde inte känna igen Jesus*. Hade de känt igen Jesus, då hade de inte behövt Anden.

Ingen känner Jesus som inte har fått den helige Ande. Man känner inte Jesus på intellektuell väg, på förståndets väg, på förnuftets väg. Man känner inte Jesus på moralens väg, eller på konstens väg.

Känner vi Gud som skapelsens Gud, genom det vi ser i naturen, så är det inte någon frälsande kunskap. Den räddar oss inte. Den skapar helig fruktan och bänan, men frälsar oss inte. Skapelsen är inget försoningsmedel, den är fastmer själv lagd under samma trældom som gäller för oss.

Men när Jesus träder fram så är det med en ny dimension, och det är att Gud är försonaren. Jesus för liv och oförgänglighet fram i ljuset, genom evangelium. Före Honom fanns lagen. Den var inget liv. I den fanns inget liv, fastän den var ofelbar och uttryck för en helig och rättfärdig Gud. Lagen förändrar oss inte, därför att lagen har ett motstånd som den inte övervinner. Den ger inte liv. När vi levde under lagen, levde vi under dödens herravälde, och vi hade ingen möjlighet att uppfylla lagens krav.

Men när Jesus kommer, uppenbarar Han för oss Guds försonande kärlek, Guds frälsande kärlek. Men när Han träder fram, så känner man inte igen Honom, och man förstår Honom inte. De känner inte igen Honom. Man hade lagen, templet, prästerna, och successionen, men känner inte igen Jesus därför att man inte har Anden.

Detta är människans olycka i alla tider: de känner inte igen Jesus.

Vad är det som öppnar himmelen för oss eller stänger? Det är vårt förhållande till Jesus. Den helige Ande avslöjar vårt sanna och rätta förhållande till Jesus Kristus. Älskar vi Fadern, så älskar vi också den han har sänt. Älskar vi Fadern, så älskar vi också dem som är födda av honom.

Det är Jesus som ger oss den helige Ande. Vi behöver det för att se tingen i uppenbarelsens ljus. Vi behöver det för att förstå det gudomliga skeendet. Vi behöver det för att läsa vår bibel i sanningens ljus. Vi behöver det för att bli fria från oss själva; så att Jesus blir verklig i oss och vi i Honom. Vi behöver det för att förstå den himmelska verkligheten. Vi behöver det för att kunna tjäna Honom, vara Hans vittne i världen.

Vårt förhållande till Jesus, avgör vårt förhållande till Fadern. Oh, Jesus för oss in i ett rätt förhållande till dig! Och tack för att den helige Ande är en fri gåva till var och en.

ISRAEL

24-9 – 8-10 1973

Specialresa till
specialpris

Jerusalem, gamla stan.

Bli med på resan till "det heliga Landet" och besök alla de välkända platserna som du läser om i Bibeln.

Upplev **HISTORIEN I NUTID** tillsammans med reseledarna **Arne Imsen** och **Gunno Anderzon**.

Vi åker med välrenommerade GDG. Jetflyget går från Köpenhamn, men anslutningsflyg finns. I Israel åker vi i luftkonditionerad buss och bor på 3-stjärniga hotell i Jerusalem, Tiberias och Natanya.

För anmälan senast den 10 sept. 1973.

Anmälan och övriga upplysningar ring 08/80 29 35. Fråga efter Gunno Anderzon eller skriv till "Israelresan", G. Anderzon, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

Uppgiften ... fr. sid. 5

ver dig! Om du med ett ärligt ja kommer till Gud, då ska du få se vad han kan göra med ditt liv. Det väntar uppgifter även för Dig i Guds rike.

Vi får absolut inte vara ljumma. Vi måste välja sida. Antingen är vi *med* Gud eller *mot* Gud. Tänk dig att kunna sjunga denna sång med hela ditt hjärta:

*Sätt mig i brand Gud,
o sätt mig i brand Gud
Sätt mig i brand Gud,
och led mig din väg.
Bränn bort allt eget,
o bränn bort allt eget
Vad än det må kosta,
Jag betala det vill.
Ty det finns skaror av dem
som är bundna i synden
Som är bundna i sjukdom,
och de väntar på din kraft
Sätt mig i brand Gud,
o sätt mig i brand Gud
Då skall det ske under och
tecken — o Herre, jag tror!*

Vilken nåd det är att få vara Guds barn! Att få tillhöra Jesus. "Låtom oss alltså gå ut till honom 'utanför lägret' och bära hans smälek." Hebr. 13:13

"Ty han ville icke att något kött skulle kunna berömma sig inför Gud." 1 Kor. 1:29.

"Den som vill berömma sig, han berömma sig av Herren." 1 Kor. 1:31. Läs hela sammanhanget 1 Kor.:26—31!

Tänk att få ha bibelordet som det enda rättesnöret! Att få gå ut till Jesus utanför lägret! Det kostar, men det är det också värt.

*Vår Herre kallar, till strids vi
hastar
Nu är det heliga krigets tid
Det gäller livet, vi ber och
fastar
Snart striden slutar i evig frid.*

Gud välsigne dig att ta emot Jesus som din store Frälsare!
Många fridshälsningar från
Elisabeth Jansson i
Halmstad

Duvans ...

forts. fr. sid. 19

än guld, silver och jordiska rikedomar. Men det skall alltsammans förgås. Det kan även tyna ned hjärtat, så, att det blir nästan oemottagligt för andliga intryck.

Jesus talar om hur svårt det är för den, som är rik, att komma in i Guds rike. Bibeln talar även om hur penningbegäret är en rot till allt ont, och varnar för all slags girighet.

Till och med det lovliga kan bli en avgud, som hindrar den levande gudens verk i vårt liv. Må vi ha vår plats vid nådastolen Jesus. Betrakta honom så att vi mer och mer likbildas med honom. Mose ansikte blev strålände, när han var ensam med Gud på berget, och skådade hans härlighet. Men han visste det ej.

Är vi strålände kristna? Utstrålar vi kärlek, frid,

Varför ...

forts. fr. sid. 17

Och hur står det till i våra dagar? Ack, brudjungfruarna sover! De troende varken vakar eller väntar på sin Herre. Vad gör de då? De spekulerar på hur de skall kunna bli rika! Och om sättet icke alltid är fullkomligt ärligt gör det ej så mycket, såvida det för till målet. De bygger hus, icke goda, solida hus, utan billiga och dåliga för att på dem förtjäna så mycket som möjligt. De låna ut sina penningar på ränta och gå till rätta med gäldenären, om han ej betalar när förfallodagen är inne. De processa och tvista med varandra om småsaker. De profitera och agitera, de kritisera och resonera, de strida om läror och skämmer med sin vandel ut sin tro. Och med allt detta fördröja de Jesu återkomst.

Vad vill Herren? Hur är det Petrus säger? Han vill att alla människor skola vända sig till bättring. Alla människor. Därmed menar han också de troende. Även Guds folk har anledning att göra bot och bättring för sin ljumhet och världslighet, för sin kärlekslöshet och inbördes söndring. De måste göra bot för alla döda gärningar, som gjort dem likställiga med världen och vanärat Jesu heliga namn. De måste göra bot för sin benägenhet att döma sin nästa och för det sätt varpå de taga del i affärslivet. I annat fall fördröjes Jesu ankomst. Ack, hur ser det icke ut här och var i de troendes församlingar. Hur mycket salt finnes det ej, som mistat sin sälta. Där finns äldre bröder, som vill härska över de andra. De tillåter ingen att göra sig gällande bredvid dem. Där finns yngre bröder, vilka ogilla vad de äldre gör, emedan de förstår allt så mycket bättre än dessa. Först kommer då slitningar och sedan skilsmässa. Somliga församla sig här, andra där. Och världen ler åt sådana Herrens lärjungar. Dem fruktar djävulen icke alls. De gör honom aldrig någon skada.

Där kärlek finnes och frid härskar, där gör han där emot dagligen stora förluster. Där man håller ihop i uppriktig brödrakärlek, där den ene bär den andres börd, där har han ingenting att hoppas på. Därför hetsar och agiterar han för att splittra församlingarna och slita det kärleksband, som binder de troende samman. Och det finnes Guds barn, som går honom till mötes och grälar och strider med varandra och i stället

godhet, renhet, barmhärtighet? ... Som är Guds vilja.

Han vill uppfylla oss med sin helige Ande, så att vi får den milda duvans väsen. Ej de påhängda yttre smyckena, säger Paulus, utan den saktmodiga stilla Andens väsende, vilket är dyrbart inför Gud.

Men lyckligast då, om vi ej vet om det själva, utan kan bevaras i sann ödmjukhet. Det må vara nog, att Gud vet om det. Och glädes däröver. Samt att våra medmänniskor vet det och ser det, och blir gripna av längtan efter att själva få tillhöra Jesus.

Johannes fick se den himmelska staden strålände av Guds härlighet. Skall vi hinna dit en gång, så låt oss lägga av allt, som är oss till hinder. Må Gud omgiva oss med Golgata rena silver och den himmelska gudomens fullkomliga guldglans.

Ruth Åsebäck

för att bereda sig på Jesu Kristi dag, fördröja de Jesu Kristi tillkommelse.

O, min broder, hur är det med din beredskap? Är du icke bunden av något som förlamar dig? Finns det inga gamla tvister med någon broder, som hindrar dig? Är du icke inne på en orätt väg? Har ej kärleken förkolnat inom dig? Har du icke satt dig fast i världsväsendet och låtit det insnärja dig, så att du ej kan komma loss? Innehar du ämbeten och värdigheter sådana som ett Guds barn icke bör eftersträva? Är du bunden av ditt kött? Är ditt äktenskap och ditt familjeliv i enlighet med den gudomliga ordningen? Står du såväl dag som natt under den helige Andens tuktan?

O, min broder, du fördröjer Herrens ankomst. O, min syster, du förhindrar Kristi tillkommelse genom ditt skvaller och ditt prat, med ditt gräl och dina bannor.

Huru stort är icke detta de kristnas elände! Men det finns ännu tid till bättring.

Gör du bot, min broder? Vill du böja dig under detta ord, syster?

* * *

Hur tungt blir icke hjärtat, när jag måste säga mig själv: hälften av de troende göra icke bot. Vem påstår detta? Det säger Jesus i liknelsen om de visa och de ovisa jungfrurna. Hälften av dem var icke färdiga; alla tio är troende själar, men endast fem av dem, endast hälften, var beredda att gå ut mot brudgummen.

Dyra själ, du är varnad. Din Gud har sänt dig denna lilla skrift. Din frälsare väntar på att du bereder dig.

Tänk därpå att utan helgelse kan ingen skåda Gud. Det är ej nog därmed att du en gång omvände dig. Du måste också vandra i det nya livets kraft. Du måste låta dig beredas, så att du blir Lammet likt. I annat fall är du icke beredd när Jesus kommer igen!

Du måste låta dig beredas! Det är hög tid. Men snart är det icke tid mer. Herren kommer som en tjuv om natten, helt oförmodat, då de säkra och sovande troende människorna icke väntar honom.

Ännu har han tålamad med mig. Ännu väntar han på dig. Men till och med hans himmelska tålamad tager slut en gång. Icke ens hans långmodighet kan vara i evighet.

Och då? Dyra själ, och då — — —? O, min vän, omvänd dig! Broder, håll dig beredd! Herren kommer! Se, han kommer!

På vägen hem

Skatt i lerkärl

"Skatten finns i lerkärl, men om inte lerkäret krossas, hur skall vi då kunna se skatten, som finns där? Vilket är Herrens yttersta syfte med oss? Det är att bryta sönder lerkäret, att krossa alabasterflaskan, att knäcka skalet på vetekornet. Herren längtar efter att välsigna världen genom det folk som hör Honom till. Förkrosselse är vägen till välsignelse, till väldoft och fruktbarhet. Denna väg är bestänkt av blod. Ja, det är blod från många sår. När vi offrar oss själva åt Herren för att vara i Hans tjänst får vi inte vara barmhärtiga och spara oss själva. Vi måste låta Herren i grunden besegra vår utvärtes människa, så att Han kan arbeta genom oss."

Orden är hämtade ur "Den kristnes frigörelse" av Watchman Nee. Den boken berör någonting som är väldigt väsentligt för oss. Vårt yttre måste krossas på att det vi har inom oss, det vi har fått av Herren, kan komma fram. Det som hindrar Gud är vår själviskhet och vår egenkärlek. Vi är så envisa och rädda om oss själva att Herren har svårt att nå sitt syfte med oss. Tänk om vi kunde komma dit-hän att vår yttre människa blev krossad så att hans liv i oss kunde flöda ut till människorna.

Watchman Nee skriver på ett annat ställe: "Ofta hör vi om korset. Kanske vi är för

hemmastadda med den termen. Men vad är korset? När vi verkligen förstår meningen därmed, så ser vi det som medlet att nedbryta vår utvärtes människa. Korset tvingar den yttre människan in i döden. Det bryter det mänskliga skalet. Korset ödelägger allt, som hör till vår utvärtes människa — vår mening, vår väg, vår skicklighet, vår kärlek till oss själva, vårt allt."

Om församlingen skriver han: "Från pingstdagen och ända till denna dag har Guds arbete utförts genom församlingen. Tänk, vilket oerhört ansvar församlingen har... När detta ljus går upp för oss, kommer vi att helt spontant lyfta upp våra ögon till himmelen och säga, "O, Gud! Hur mycket har inte vi hindrat dig!" All begränsning eller obrukbarhet i församlingen kommer ofelbarligen att begränsa Gud. De hinder som finns i någon av oss utgör med detsamma ett hinder för Gud... Är Gud fri i våra liv? Om han inte har behandlat oss och förkrossat oss genom tuktan, kommer vi att begränsa Gud. Utan nedbrytandet av den utvärtes människan kan inte församlingen bli använd av Gud."

Vi behöver nog alla bedja: "Min egen vilja krossa, all själviskhet fördriv, O, Gud, mig helt förlösa, ifrån mitt egenliv!"

Essie

VÅR TRO

I Hebr. 11 talas det om alla hjältarna som trodde Gud och att det skedde dem såsom de trodde. När man läser i bibeln om dessa män och kvinnor som räknade med Gud och gjorde såsom tron hade befallt dem att göra, så beundrar man dem. Likaså alla nutidens män och kvinnor som lever helt för Gud. Att räkna med Gud och hans kraft, det hör ju forntiden till, säger många. Men han är likadan i dag; i nutid som han var när han vandrade på jorden. Det är du och jag som förändrats.

Det står i Guds ord att den som tvivlar må icke tro att han skall få någonting av Herren. Den som tror på Guds son, han har vittnesbördet inom sig själv, Halleluja! Den som verkligen älskar, han vågar allt för den som är föremål för hans kärlek, han tänker inte på vad det kostar. Nej, han betalar vilket pris som helst för att vara sin älskade till behag. Jesus har betalat priset för din och min själ med sitt eget dyra blod. Han frågade inte efter vad det kostade honom, han såg blott på människonöden och var lydig sin fader i allt.

Är du lydig Guds röst? Hör du vad han säger till dig, eller har du

stängt till ditt öra så att du icke hör hans röst? Har du förlorat tron? Har du slutat att räkna med Gud? Glöm aldrig att vi har en undrens Gud som gör allt vad han vill. Han vill och han kan använda oss när vi blir honom lydiga genom tron.

Det säkraste vi har här i livet är inte de jordiska tingen och tillgångarna. Det enda säkra vi har är vår tro — vår tro på Gud och vad han förmår och vem han är. Att se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, skänker vila, kraft och mod så att vi icke tröttnar och uppgives i striden, ty trons sköld kan vi inte undvara i striden.

E. K.

Vi möts i

Malmköping 14-21 juli -73

- förutom de nämnda vittnena på sid. 2 medverkar en rad vittnen från de olika fälten i vårt land

- vi kommer även att få många vittnesbörd och intressant information från

det unga arbetet på Johannelund och Gamla Bro

- och så gemenskapen . . . vi träffar varandra i en Ordets och bordets familjefest som också blir en del av mottot:

URKRISTEN församlingsgemenskap NU!

Anmälningsblankett för Malmköpingsveckan

Gör ett kryss i aktuell ruta!

☐ Jag önskar deltaga hela tiden	☐ Jag önskar bo i logement
☐ Jag deltagar följ. data	☐ Jag bor i medfört tält
☐ Jag färdas i bil	☐ Jag bor i campingvagn
☐ Jag färdas med tåg	☐ Jag önskar äta alla måltider

Hög tid för
anmälan —
posta idag!

AVSER:

personer

Namn
Adress
Postnr.-postadress
Tel. /

Malmköpingsveckans
kansli,

Box: 1236,
161 12 BROMMA 12.
Ytterligare upplysningar
08/80-29 35

Tältguide -73

Stora tältet

Norrlandstältet

RÄTTVIK, Knektplatsen 30 juni—8 juli

MALMKÖPING, Malmahed 14—22 juli

MOSKOSEL 29 juni—8 juli

VÄSTERÅS 28 juli—12 aug.

SKELLEFTEÅ 28 juli—19 aug.

UPPSALA, vid Fyrisvallen 18 aug.—2 sept.

LULEÅ 23 aug.—2 sept.

Du är alltid välkommen till JOHANNELUND

Om du aldrig förr haft tidningen *Midnattsropet* i din hand, så vet du inte heller vad Johannelund är för ställe.

Då ska du läsa det här:

Johannelund är Maranataförsamlingens i Stockholm församlingshem. Evangeliska fosterlandsstiftelsen har här haft kolportörskola och senare teologiskt institut i över hundra år. När EFS 1967 flyttade till Uppsala med sin utbildning, blev huset öde i några år, och erbjöds våren 1971 åt Maranataförsamlingen att hyra.

Johannelund har ett underbart läge i en stor, halvt vildvuxen park med mäktiga gamla ekar och lönnar. Tomtområdet sträcker sig till Ulvsundasjön som ligger strax nedanför huset. På Johannelund glömmar man att man är i storstaden Stockholm. Sommartid ser man bara naturfägring och grönska, hör fåglarnas kvitter och kan mata tomtens ekorrar med bulgar när man dricker kaffe i det gröna.

Under de drygt två år Johannelund varit i Maranataförsamlingens händer har verksamheten expanderat kolossalt. Genom detta församlingshem finns

det helt nya förutsättningar att ta vård om nyfrälsta. Följden har blivit att huvudbyggnaden kompletterats med två AMS-baracker, med vardera 12 rum, vilka redan är mer än överbelagda. Där bor huvudsakligen nyfrälsta som kommer från sådana sociala förhållanden att de behöver ett nytt hem.

Johannelund har varit arbetsplats för expeditioner, kansli, redaktion, distribution och musikproduktion — kort sagt, hela församlingens och förlagets verksamhet. I och med att Maranataförsamlingen nu disponerar Gamla Bro, kommer samtliga dessa arbetsgrenars lokaler att förläggas där, och Johannelund kan mera helt fungera som det församlingens rekreationshem som tanken hela tiden varit.

Där finns en trivsamt kafeteria, dagligen öppen **11.00—23.30**. Där finns möjlighet till att bo en längre eller kortare tid för den som behöver vila och läkedom för kropp, själ och ande, eller som helt enkelt behöver husrum några nätter.

DU ÄR ALLTID VÄLKOMMEN TILL JOHANNELUND! Adress: Missionsvägen 24, Traneberg, T-Alvik. Tel: 08/80 29 35.